

บทนำ

พายุหอบเม็ดฝนสาดกระหน่ำใส่หลังคาบ้าน ลมหวีดหวีดดังครวญ
ราวกับภูตผีร้ายต้องการจะหลอกหลอนผู้คน ฟังร้องคำรามลั่นดังเป็นระยะ
ราวกับจะข่มขวัญผู้ที่ได้ยินให้หวาดผวา พายุรุนแรงที่หอบฝนมานั้น แม้จะ
นำหวาดหวั่นและไร้ความปราณีทุกสิ่งบนโลก แต่ก็ไม่อาจทำให้เสียงแผดลั่น
ด้วยความไม่พอใจของผู้เป็นเจ้าของบ้านลดทอนลงได้เลย

กลับกัน ยิ่งธรรมชาติด้านนอกโหดร้ายเพียงใด เสียงคนภายในบ้าน
หลังนี้ก็ยิ่งแผดลั่นให้ดังยิ่งกว่า เพราะนี่คือทางที่ต้องเลือก หากสิ่งที่ต้องการ
นั้นไม่มีใครยอมใคร จุดแตกหักที่ไม่อยากให้มีมาถึงก็คงจะเลี่ยงไม่ได้ และ
หากเพียงคนในครอบครัวจะมีความเข้าใจ เหตุการณ์ที่เผชิญหน้าอยู่ขณะนี้
ก็จะไม่เกิดขึ้นเลย

“ถูกอกให้มึงเล็ก กูไม่ยอม มึงต้องเล็ก!”

ชายวัยกลางคนที่มสีหน้าโกรธเกรี้ยวอย่างที่สุดยืนจังก้า กำมือแน่น
ตะโกนก้องแข่งกับฟ้าฝน โดยมีหญิงวัยใกล้เคียงกันยืนปิดปากกลั่นเสียง
ละอุนอยู่ด้านข้าง แต่ก็ยังพยายามจะห้ามปรามไม่ให้เหตุการณ์เลวร้ายขึ้น

กว่าที่เป็นอยู่

“พี่...ใจเย็นๆ นะพี่ ค่อยๆ พูด ค่อยๆ จากันก่อน ลูกเขาเลือกแล้ว เราก็คงยอมรับนะพี่ เราจะไปเปลี่ยนแปลงอะไรได้”

เธอเอ่ยเสียดกั้วสะอื้นขณะพยายามยื้อท่อนแขนแกร่งของสามีที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาช้านาน แม้การพูดอย่างนั้นจะยิ่งทำร้ายหัวใจ แต่ก็ต้องพูดออกไป เพราะจะมีอะไรทุกข์ใจได้เท่าพอกับลูกต้องมาแตกหักกันตรงหน้าเธออีกเล่า

“จะบ้ารีง ยังไงกูก็จะไม่ยอม มึงต้องทำตามที่ถูกสั่ง มึงเป็นลูกกู มึงต้องฟังคำสั่งกูเท่านั้น กูสั่งให้มึงเลิก มึงก็ต้องเลิก!”

ประโยคแรกเขาหันไปตวาดเมียคู่ทุกข์คู่ยากที่ไปหน้าห้องไปด้วยหยาดน้ำตา แต่ประโยคตามมานั้นตวาดใส่ลูกชายที่ไม่ได้ตั้งใจเลยสักอย่าง

“พี่...ฉันขอเถอะนะ ใจเย็นๆ กันก่อน ค่อยๆ พูด ค่อยๆ จากันก็ได้ แรกใส่กันแบบนี้ก็มีแต่จะพัง”

“พังก็พังไปสิ กูไม่สนใจแล้ว ยังไงกูก็จะมีวันยอม กูไม่ยอม กูเป็นพ่อมัน กูต้องสั่งมันได้ มึงจะไม่ฟังคำสั่งกูใช่ไหม ใช่ไหม!”

เขาพูดพร้อมถลาเข้าไปจะลงมือลงไม้กับลูกชายที่ยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า เพราะแวตตาของลูกนั้นบ่งบอกว่าไม่มีวันยอมแน่ นั่นยิ่งเพิ่มพายุรุนแรงสาหัสจิตใจของคนเป็นพ่อมากขึ้นอีก

“พี่อย่า พี่อย่าทำลูก หุหุหุออกไปก่อนลูก ออกไปก่อน แม่ขอละออกไป”

ผู้เป็นแม่ตรงเข้าไปกอดรัดรอบเอวของสามีพร้อมกับออกปากให้ลูกไปจากที่นี่ แต่ดวงตาคำขึ้นไปด้วยน้ำตานั้นฉายชัดถึงความอาดูร เพราะสำหรับแม่ที่เลี้ยงดูลูกอย่างใกล้ชิด เธอไม่เคยคิดอยากให้ลูกไปจากอก แต่หากจำเป็นเธอก็ต้องยอม

“มึงอย่าไปไหนนะ กูไม่ให้มึงไป ถ้ามึงไม่ฟังกู วันนั้นกูจะเอาเลือดหัวมึงออกให้ได้ ให้มันรู้ไปว่ากูกับมึงใครมันจะแน่กว่ากัน”

“พ่ออย่า พี่!”

พ่อตะโกนก้องไปด้วยแรงอารมณ์ เสียงร้องให้กับเสียงร้องห้ามของแม่ที่ตั้งอย่างต่อนิ่ง พ่อเดินเข้ามาหาด้วยหวังจะใช้กำลังทำร้ายเขาตามที่ปากพูด เพื่อให้เขาหลบจำและเลิกเดินตามทางที่พ่อต้องการ แม่ยึดพ่อไว้ไม่อยู่จึงทรุดลงและใช้สองมือรั้งขาไม่ให้พ่อก้าวเข้าใกล้เขาไปมากกว่านี้ สิ่งที่ได้ยินกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้ากำลังส่งผลถึงการตัดสินใจ

“วันนี้กูต้องเอาเลือดหัวมึงออกให้ได้ ไม่งั้นอย่ามาเรียกกูว่าพ่อ”

พ่อยังพยายามจะเดินเข้าหาแม่จะไม่ถนัดเพราะแม่พยายามใช้เรี่ยวแรงที่มีทั้งหมดของตัวเองรั้งเอาไว้ไม่ให้เข้าถึงตัวเขาได้ แต่เขาละ เขา ซึ่งเป็นต้นเหตุของทุกเรื่องกลับยืนนิ่งเหมือนร่างนี้ไร้วิญญาณไปแล้ว เพราะภาพแม่ที่ยึดอยู่ตรงกายของพ่อเอาไว้เหมือนภาพสลัวโลโก้ที่เคลื่อนไหวอย่างช้าๆ เสียงกราดเกรี้ยวของพ่อ เสียงร้องให้ปนเสียงห้ามของแม่อดๆ ย้ำๆ อยู่ในหัวจนเขารู้ได้ถึงอาการปวดหนึบที่ขมับพร้อมกับอาการเกร็งที่ต้นคอและบ่า

ความเสียใจของพ่อแม่กับความสุขของตัวเองเอง สิ่งใดที่ซึ่งดวงแล้วได้น้ำหนักมากกว่ากัน เขาควรออกไปจากที่นี้และทิ้งครอบครัวไว้เบื้องหลังหรือน้อมรับในสิ่งที่พ่อต้องการ จะได้ไม่มีใครต้องเสียใจอีกนอกจากตัวเอง สิ่งไหนกันที่เขาควรเลือก

“พ่ออย่า อย่าทำลูก อย่า!”

“ปล่อยกู ปล่อย!”

พ่อแผดเสียงดังลั่นโกล้งๆ เรียกสติของเขาให้กลับคืน และเขาก็เห็นแม่ยึดต้นขาของพ่อไว้แน่น พ่อจึงสะบัดสุดแรง จนร่างผอมบางของแม่กระเด็นไปอีกทาง

“แม่!”

ร่างของแม่ถลาไปไม่ต่างจากหัวใจเขาถูกกระชาก ร่างกายไวกตามความคิดเพราะเขาปรารถนาจะไปประคองแม่เอาไว้ได้ทัน ก่อนที่ร่างผอมบาง

นั้นจะกระทบพื้นบ้าน แต่นั่นก็ทำให้พ่อเข้าถึงตัวเขาได้ทันเช่นกัน

ร่างลั่นทัดถูกกระซจากจากแรงของพ่อ ก่อนจะตามด้วยฝ่ามือที่ตั้งใจจะทำให้เขาเจ็บ แต่เขาก็ไวกว่าจึงหลบหลีกได้ นั่นทำให้ผู้เป็นพ่อโกรธเกรี้ยวมากขึ้น ทั้งฝ่ามือฝ่าเท้าจึงกระหน่ำใส่ลงมาไม่ยั้ง ท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้องของแม่และเสียงของฟ้าฝนที่กระหน่ำค้ำรามไม่หยุด โดยที่เขาทำได้เพียงปิดป้อง

“พ่อย่าทำลูก อย่า พี่!” ร่างผอมบางลั่นและสะอื้นจนหายใจไม่ออก แต่ก็พยายามยื้อฝ่ามือฝ่าเท้าของสามีไม่ให้กระทบตัวลูก “พี่...อย่าทำลูก อย่าทำ...” แต่เรี่ยวแรงเธอไม่พอที่จะต้านทานอารมณ์ของสามี

“มึงสู้กูอะ มึงสู้กูอะ กูเป็นพ่อมึงนะ กูเป็นพ่อมึง”

“ผมไม่ได้สู้ พ่อ...ผมไม่ได้สู้พ่อ...” เสียงลั่นตามความสะเทือนใจเมื่อพ่อแปลความหมายของการปิดป้องเป็นต่อสู้ น้ำตาของเขาเกือบร่วงพรู แต่ก็ฝืนไว้เพราะเขาดัดสใจแล้ว ยังไงเสียวันนี้ก็ต้องคุยกันให้รู้เรื่อง พ่อต้องยอมรับทางที่เขาเลือกเดิน เส้นทางชีวิตที่มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่จะต้องรับผิดชอบตัวเองต่อไปในภายภาคหน้า

“กูทำให้มึงขนาดนี้ มึงก็ยังไม่สำนึกบุญคุณของกูเลยใช้ไหม มึงมันดีแต่ทำให้กูซ้ำใจ...ทำให้กูต้องอับอายขายขี้หน้าชาวบ้านเขาไปทั่ว มึงมัน...ไม่เคยนำความภาคภูมิใจอะไรมาให้เลย ดีแต่ทำเรื่อง เหนรคุณ...”

ก่อนสะอื้นวิ่งมาจากที่ล้าคอ เพราะเสียงพูดปนหอบของพ่อกับดวงตาที่จ้องมานั้นคือความสิ้นหวัง ความสะเทือนใจ และความเจ็บปวดหัวใจอย่างแสนสาหัส ซึ่งทั้งหมดนั้นเขาผิดเอง เขาเป็นในสิ่งที่พ่อต้องการไม่ได้ เป็นไม่ได้ และไม่มีวันจะเป็นได้

เปลือกตากะพริบถี่เพื่อไล่หยาดน้ำตาให้ย้อนกลับเข้าไปที่เดิม ฟันขบริมฝีปากแน่นจนรู้สึกเจ็บ ‘เจ็บ’ เพื่อเตือนสติตัวเองว่าเขาต้องเลือก แม้จะส่งสารพอกับแม่แค่ไหนก็ตาม แต่สิ่งที่ตัดสใจไปแล้วก็จะไม่เปลี่ยนแปลง วันนี้พ่ออาจไม่เข้าใจสิ่งที่เขาเป็น แต่เมื่อวันที่ฝันของเขาเป็นจริงมาถึง เชื่อว่า

พ่อจะยินดีกับทางที่เขาเลือกอย่างแน่นอน

ร่างที่เจ็บระบมไปด้วยน้ำหนักมือและเท้าฝืนนั่งคุกเข่า พนมมือและก้มลงกราบแทบเท้าของพ่อ เขาลำบากในความผิดที่ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ แต่เขาก็เลือกทางที่ต้องการ

“พ่อ...ผมขอโทษ ผมขอไปตามทางที่ผมเลือกเถอะครับ ผมไม่อยากอยู่แบบนี้ ผม...ผมอยากไป...”

พ่อหนึ่งอึ้ง แต่แวตานั้นยิ่งทวีความเจ็บซ้ำ ทำให้เขากลับหน้าตาไว้ไม่ได้อีก หยาดน้ำตาไหลรินเพราะเข้าใจความรู้สึกและความคิดของพ่อ แต่พ่อไม่เคยเข้าใจเขาเลย เพียงเราจะเข้าใจกัน เรื่องราวคงไม่ลงเอยแบบนี้

“ถ้ามึงเลือกอย่างนั้น...” เสียงขาดช่วงเพราะพยายามเก็บกลั้นก้อนสะอื้นให้คืนกลับไป ก่อนจะพูดต่ออย่างเจ็บซ้ำที่สุด “ถ้ามึงเลือกอย่างนั้น กูกับมึงก็ขาดกัน มึงไม่ใช่ลูกกูอีกต่อไป ออกไปจากบ้านกูซะ กูจะจำไว้ว่ากูไม่มีลูกอย่างมึง ไป...ออกไป ออกไปไอ้ทฤษฎี กูไม่มีลูกอย่างมึง ไป!”

“พี่!”

“พ่อ!”

เสียงอุทานด้วยความตกใจของแม่ดังพร้อมกับเสียงอุทานอย่างคาดไม่ถึงของเขา เพราะไม่คิดว่าเรื่องราวมันจะบานปลายเลยเถิดได้ถึงขนาดนี้ เขาแค่อยากมีชีวิตเป็นของตัวเองเท่านั้น ไม่ได้ไปทำให้ใครเดือดร้อนสายตาของพ่อที่มองมาอย่างเกลียดชังก่อนจะหันไปทางอื่นไม่บอกเลยว่านั่นเป็นแค่คำขู่ นั่นคือความจริงที่พ่อตัดสินใจแล้ว

หยาดน้ำตาที่กบตาทำให้มองเห็นภาพพ่อยืนหันข้างอย่างเลื่อนราง แต่เห็นไม่ชัดก็ดีแล้ว เพราะนั่นอาจทำให้เขาใจอ่อน

“ผมขอโทษครับแม่ ขอโทษครับพ่อ” ก้มกราบอีกครั้งก่อนจะลุกขึ้นและเดินจากมา

“ทฤษฎี อย่าไปลูก...ลูก...กลับมา ทฤษฎี กลับมา...พี่ ห้ามลูกสิ พี่! ทฤษฎี!”

“ไป มึงจะไปก็ไปเลย มึงไม่ใช่ลูกกู กูไม่ทำให้มึงเกิดมาเลย ไป ไป แล้วไม่ต้องกลับมาเหยียบที่นี่อีก ไป!”

หญิงผู้เดินลืวออกจากตัวบ้าน ไม่สนใจเม็ดฝนที่ตกกระหน่ำกาย แว่วเสียงกรีดร้องของแม่ที่เรียกเขาดั่งคนหัวใจสลาย และเสียงก่นด่าของพ่อที่ดังตามไล่หลังแข่งกับเสียงฟ้าฝน นั่นยิ่งทำให้หยาดน้ำตาพรุ้งพรู เขาผิดเธอที่อยากทำตามความฝัน อยากทำ อยากเป็นในสิ่งที่ตัวเองเลือก เขาผิดเธอ

ร่างสันทัดเดินลืวตามอารมณ์หิวโห้วง ไม่คิดจะหันมองกลับหลัง จึงไม่เห็นพ่อทรุดลงนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรง ฝ่ามือทาบไว้ที่หน้าอกอย่างเจ็บปวด แสนสากหัส แม่หยุดร้องเรียกเขา หันไปประคองพ่อพร้อมตะโกนเรียกคนมาช่วย หญิงผู้ไม่เห็นภาพเหล่านั้น เพราะเส้นทางจิตใจพ่อคือสิ่งที่เขาเลือกแล้ว

เครื่องบินโดยสารจากท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยกำลังทะยานขึ้นบนท้องฟ้า จุดหมายปลายทางคืออีกซีกหนึ่งของมุมโลก คนละแผ่นดิน คนละฟากฟ้า แม้จะอยู่บนโลกใบเดียวกันก็ตาม ดวงตาเขามีแววเศร้าอย่างอดไม่ได้ ก่อนจะลอบปาดน้ำตาที่รินไหล เขามองผ่านกระจกใสไปยังด้านล่าง พื้นแผ่นดินของประเทศไทยที่เห็นเป็นมุมกว้างนั้น อีกนานเท่าไรจะได้มาเห็น

หญิงผู้ยกมือขึ้นพนมไหว้ ก้มกราบที่ด้านข้างของกรอบกระจกจนนิ้วโป้งจดหว่างคิ้ว เขาขอกราบลาประเทศไทย กราบลาพ่อแม่ไว้ ณ ที่นี่ วันใดก็ตามที่พ่อยอมรับทางที่เขาเลือก เขาจะกลับมา

๑

เลนส์กล้องและชาดอกไม้

ทุ่งข้าวเขียวขจีที่เห็นผ่านเลนส์กล้องให้ความรู้สึกชุ่มชื้นหัวใจแก่ผู้ที่กำลังเก็บภาพความประทับใจนั้นไว้ เพราะความสดชื่นจากใบข้าวสีเขียวสดที่เรียงตัวอัดแน่นตัดกับสีของท้องฟ้าและสีของแผ่นดินโดยรอบ รวมทั้งกลิ่นของไอนิน กลิ่นโคลน หรือแม้กระทั่งกลิ่นมูลวัวที่โชยตามลมมาเป็นระยะ ล้วนคือองค์ประกอบที่เขาต้องการจะถ่ายทอดลงไปในภาพถ่ายเหล่านี้ทั้งสิ้น

ชายหนุ่มผิวสีแทนรูปร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีน้ำตาลและกางเกงขาสั้นสีครีมแบบลำลอง สวมรองเท้าผ้าใบยี่ห้อดาววัยเก๋า สะพายเป้สีดำใบใหญ่ไว้ด้านหลัง มีสายกล้องคล้องอยู่รอบคอ เขาก้าวเดินไปตามคันนากว้างราวหนึ่งเมตรกว่า ทางเดินสโตร์ลูทงของเฮมสเตอ์แบบชาวนาสถานที่ซึ่งเป็นโจทย์สำหรับเขาในครั้งนี้

องค์ประกอบของชายหนุ่มไม่ต่างจากนักท่องเที่ยวทั่วไปที่นิยมมาสัมผัสธรรมชาติที่ทุ่งนาในถิ่นภาคเหนือ แต่สิ่งที่ทำให้เขาดูแตกต่างและเป็นจุดเด่นจนนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ต้องเหลียวมองโดยเฉพาะนักท่องเที่ยว

สาว ๆ ก็คือ ผมยาวหยักศกน้อยๆ รวบมวยไว้เป็นจุกเหนือท้ายทอย และ ไบหน้าที่มีกล้องบังคับไว้เป็นบางส่วน เพราะนั่นทำให้คนที่มองมาต้องชะงัก

ไบหน้าที่คมเข้มแม่จะมองเห็นได้ในบางมุม แต่ก็เดาได้ว่านอกจาก รูปร่างจะสูงใหญ่เร้าใจสาวแล้ว ไบหน้าที่รุกไปด้วยหนดเคราแบบคน ไม่พิถีพิถันกับตนเองหรือยังไม่มีเวลาโกนเก็บให้เรียบร้อยนั้น เมื่อบวกกับ จมูกโด่งที่มองเห็นได้เพียงสันกับริมฝีปากสีชมพูสดเป็นรูปกระจับที่ดูราวจะ ยิ้มอยู่ตลอดเวลา เขาคอนี้ต้องจัดว่า ‘หล่อมาก’ ที่เดียว

เขาเป็นผู้ชายที่มีอิริยาบถไม่แคร์สื่อ ไม่ได้สนใจที่จะเหลียวมองใคร ที่เดินสวนไป ไม่แม้แต่จะฟังเสียงกระซิบกระซาบของสาว ๆ ที่คาดเดาถึง ไบหน้าหลังเลนส์กล้อง เพราะหากไม่ยกกล้องขึ้น เขาก็จะก้มมองตรวจ ภาพถ่ายบนหน้าจอ LCD ทว่าทุกอย่างนั้นกลับกลายเป็นจุดสนใจได้โดย ง่าย ชนิดที่เรียกว่า ‘หล่อเซอร์ชื่อนิตายเรียบ’ เพราะคนหล่อเซอร์สนใจแต่ เพียงท้องนาและปลาแหวกว่าย ไม่ได้สนใจสะพานคอนกรีตที่สาวใดทอดมา ลักนิต

แชะ! แชะ!

เสียงกดชัตเตอร์ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง เพราะไม่มีสิ่งใดจะดึงดูด สายตาของเขาได้เท่ากับท้องนาเขียวขจีอีกแล้ว กล้องในมือจึงถูกยกขึ้นบ่อย ครั้งเพื่อบันทึกภาพทุกมุมมองที่สองเท้าก้าวผ่านไว้เป็นระยะ มีบ้างที่เขาหยุด เดินเพื่อปรับความเร็วของชัตเตอร์ สำหรับการบันทึกภาพนกกินปลาโดย โขบ โขบเหยื่อที่แหวกว่ายอยู่ในน้ำซึ่งท่วมถึงครึ่งของต้นข้าว

สำหรับคนที่ไม่เข้าใจอาจพูดได้ว่า ‘ก็แค่ภาพถ่าย’ แต่สำหรับคนที่ ทำงานด้วยหัวใจและความตั้งใจเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์อย่างเขา ทุกภาพล้วน เจือไปด้วยจิตวิญญาณแห่งสถานที่และหล่อหลอมหัวใจของเขาลงไปด้วย และหากสิ่งที่เขาทำไม่มีใครรับรู้คงน่าเสียดาย นั่นคือที่มาของงานไม่ประจำ ที่เขาทำเป็นประจำ

‘พฤกษ์’ ยังคงก้าวเดินตรงไปอย่างมั่นคง เพราะเขามั่นใจที่สุดว่า

สิ่งที่เลือกนั้นเหมาะสมแล้ว แต่ละครั้งที่เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้นก็เพราะจิตวิญญาณร้องสั่ง ในฐานะของผู้ส่งสารเขาย่อมต้องการให้คนรับได้รับบรรณรศทางด้านสายตาและบรรณรศทางด้านจิตใจที่ตรงกัน

กว่าสามปีแล้วที่เขาลาออกจากการประจำมาจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ รวบรวมภาพถ่าย สถานที่ท่องเที่ยว การเดินทาง ร้านอาหารที่พัก และข้อมูลการท่องเที่ยวอื่นๆ ในรูปแบบรัฐวิสาหกิจ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการเดินทางสำหรับ 'แบ็กแพ็กเกอร์' หรือ นักท่องเที่ยวที่นิยมแบกกระเป๋าเป้เดินทางโดยเน้นความประหยัด

เดิมนั้นเขาแค่คิดทำเป็นงานอดิเรก เพราะทุกครั้งที่ออกพื้นที่ไปบันทึกภาพตามคำสั่งของบรรณาธิการ หลายนๆ แง่มุมที่น่าสนใจกลับถูกบดบังด้วยคำว่า 'การตลาด' ร้านอาหารบางที่ ที่พักแรมบางแห่ง มีราคาถูกสุดๆ ไปจนถึงราคาเหมาะสมกับสิ่งอำนวยความสะดวก แต่กลับไม่ได้รับการนำเสนอข้อมูลออกไป เพราะรายได้คือหัวใจหลักของสำนักพิมพ์ การออกพื้นที่ที่ไม่ต่างไปจากการหาสปอนเซอร์ ดังนั้นสิ่งที่เก็บเกี่ยวมาตลอดการเดินทางจะถูกใช้ไปไม่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ

เขาจึงคิดทำหนังสือเชิงท่องเที่ยวขนาดพกพา หรือที่เรียกว่า 'พ็อกเก็ตบุ๊กส์สไตล์แบ็กแพ็ก' จำหน่ายในส่วนของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่เรียกกันว่า 'อีบุ๊ก' เพื่อไม่ให้ทับสายงานในรูปแบบหนังสือของนิตยสารท่องเที่ยวซึ่งเป็นงานประจำ เขานำข้อมูลในส่วนที่สำนักพิมพ์ไม่ต้องการมาถ่ายทอดในมุมมองของเขา ในมุมมองของคนแบกกระเป๋าเป้เดินทาง มุมมองของคนที่ต้องใช้จ่ายเพื่อให้ได้สิ่งที่เหมาะสมและคุ้มค่าสำหรับการเดินทางมากที่สุด

แต่กลับกลายเป็นว่าอีบุ๊ก 'เที่ยวทั่วไทยแบบบ้านๆ สไตล์นายตันไม้' กลับได้ผลตอบรับดี จนเขากลับตัดสินใจลาออกจากการประจำมาโลดแล่นในโลกกว้าง ทำงานเป็นนักเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อป้อนให้นิตยสารออนไลน์ของตนเอง เป็นช่างภาพอิสระและควบงานเขียนฟรีแลนซ์ให้นิตยสารท่องเที่ยวฉบับอื่นด้วย

รายได้ที่ดีแบบไม่ฟุ้งเฟ้อนั้นทำให้เขาสามารถแบกกระเป๋าเป้เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ไปทุกที่ที่หัวใจร้อง ขอเพียงสถานที่แห่งนั้นมีความงดงามไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ในภาคไหนๆ เขาก็พร้อมจะเดินทางไปให้ถึง

ดวงตาคมดูออกไปทางหวานมากกว่าเข้มเพราะล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาไม่ต่างจากผู้หญิง ยังคงมองความงดงามของพื้นที่ผ่านเลนส์ตั้งแต่เดินทางมาถึงหมู่บ้านเล็กๆ ในจังหวัดนี้ เขายังไม่หยุดสำรวจและบันทึกภาพ แต่สัญญาอันเตือนจากวัตถุที่ลื่นอยู่ในเป้ที่สะพายไว้ด้านหลังก็ทำให้พฤษต์ต้องลดกล้องลง ทั้ๆ ที่ยังไม่อยากละลายตาจากภาพความงามตรงหน้าสักนิด

แม้จะหงุดหงิดใจเล็กน้อยเมื่อถูกขัดจังหวะ แต่ก็ต้องยอมเพราะคนที่รู้เบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวนี้มีไม่กี่คน ดังนั้นคนที่โทร. เข้ามาในเวลานี้ก็เดาได้เลย แล้วก็เดินไปตามที่คิด เมื่อหน้าจอโทรศัพท์แสดงหน้าตากวนๆ ของใครบางคน

“ว่าไงไอ้ทิด” เขาส่งเสียงบ่นหงุดหงิดนิดๆ ออกไป เพราะอยากให้คุณต้นสายรับรู้ความไม่พอใจของเขาบ้าง ไม่ใช่ว่าอยากจะทำโทรศัพท์มาเวลาไหนก็ได้ เพราะตกลงกันแล้วว่าให้แค่ส่งข้อความมา เขาวางตอนไหนจะโทร. กลับไปเอง ไม่ต้องโทร. มาตาม มาทวง หรือมาอะไรทั้งนั้น นั่นจะทำให้เขาหงุดหงิด

ณ ออฟฟิศของ ‘สำนักพิมพ์พรจากฟ้า’ สำนักพิมพ์ที่ผลิตและจัดจำหน่ายนิตยสารท่องเที่ยวชั้นนำของเมืองไทย หนุ่มหล่อเทรนต์เกาหลี นายหนึ่งนั่งยิ้มให้หน้าจอคอมพิวเตอร์ของเธอ เพราะจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ระบุชื่อคนส่งว่า ‘นายต้นไม้’

มือหนึ่งคลิกเมาส์เพื่อเปลี่ยนหน้าจอไปเป็นงานที่ได้รับมอบหมาย คือการจัดอาร์ตเวิร์กของนิตยสาร ส่วนอีกมือก็กระชับโทรศัพท์ที่หนีบไว้ตรงซอกคอให้ถนัดมากขึ้น เพราะงานตัวเองก็เร่ง แต่งานเพื่อนก็ต้องทำ แต่

ที่สนุกสุดๆ ก็คือได้ยั่วอารมณ์คนทางนั้น

“ไม่ว่าไง เสรีจหรือยัง”

‘วาทิต’ ยิ้มก่อนส่งคำตอบและตั้งคำถามที่ยียวนกวนบาทาไปให้
อีกคนที่รอฟังเสียงเขาอยู่ แม้จะรับรู้ได้จากน้ำเสียงว่าพฤกษ์เริ่มจะมีอารมณ์
กรุ่นๆ เพราะเขาขัดข้อตกลง แต่ก็ยังเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่เขาขัดความสุขหลัง
เล่นส์ของเพื่อนซี้ ก็เพราะเป็นเพื่อนนะสิ เขาจึงต้องโทรศัพท์มาตาม

เพราะเขาเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนสองคนของ ‘เที่ยวทั่วไทยแบบบ้านๆ’
มีหน้าที่คอยตรวจสอบต้นฉบับ จัดอาร์ตเวิร์ก ตรวจสอบคำผิด จนถึงอัปโหลด
นิตยสารขึ้นสู่หน้าเว็บไซต์ให้ทันสำหรับรอบการวางจำหน่ายในแต่ละเดือน
ถ้าเขาทำตัวสบายๆ ท่องเที่ยวตามอารมณ์อย่างที่พฤกษ์เป็น เห็นทีมงานจะ
ไม่เสรีจตามกำหนดแน่ ดังนั้นแค่คำเสียงเย็นชานิดหน่อย จิบๆ สำหรับเขา
อยู่แล้ว

“เออ...รู้แล้วน่า ก็กำลังเร่งอยู่เนี่ยแหละ ถ้ามจริงไอ้ทิต ที่เอ็งโทร.
มาทวงเนี่ย เอ็งเช็กไฟล์ที่ข้าส่งไปหรือยัง”

พฤกษ์หมายถึงไฟล์ต้นฉบับครั้งแรกที่ส่งให้วาทิตเมื่อสัปดาห์ก่อน
และวาทิตเองก็ยังไม่ได้ออกกลับมาว่ามีส่วนไหนที่ต้องแก้ไขบ้าง แต่ดันโทร.
มาทวงต้นฉบับครั้งที่เขากำลังเก็บภาพอยู่ อย่างนี้จะไม่ให้อารมณ์เสีย
ได้อย่างไร

“เรื่องนั้นเอ็งไม่ต้องห่วงหรอกนะ บอกมาดีกว่า ที่เหลือจะได้วันไหน
ข้าจะได้จัดคิวงานถูก หรือได้เท่าไรเอ็งก็ส่งมาก่อน กันเหนียววะ ให้ข้ารอ
เอ็งมีหวังไฟไหม้กันเหมือนคราวที่แล้วแน่ เข้าใจไหม่ว่าต้องหอบเอาไปทำ
ที่คอนโดนะ”

วาทิตยัอีกเหตุผลซึ่งพฤกษ์ต้องไม่ลืมว่านี่คือความลับสุดยอด เพราะ
พฤกษ์กับเจ้าของ ‘สำนักพิมพ์พรจากฟ้า’ จบกันไม่สวย แม้ว่าพฤกษ์จะ
ออกไปทำงานอิสระ แต่เขายังต้องทำงานที่นี้ต่อ เพราะภาระผ่อนคอนโด-
มิเนียมมาก่อนโตทำให้ไม่กล้าไต่บินอย่างที่พฤกษ์ทำ อีกอย่างงานอาร์ตเวิร์ก

ที่ได้รับมอบหมายก็ตรงกับสายวิชาที่เรียนมา เรียกได้ว่า เมื่อเขาไม่ได้มีปัญหาส่วนตัวกับทางผู้บริหาร งานดีเงินเดือนแบบนี้จะทิ้งไปก็ใช่ที่ นอกเสียจากว่าวันหนึ่งเขาจะตะบะแตกจนก้าวต่อไม่ติด หรือไม่ก็มีที่หมายอื่นที่ดีกว่านี้

ดังนั้น เพื่อตัดปัญหาที่อาจมาเยือนในสักวัน เขาจึงต้องทำทุกขั้นตอนของอื่บู้ก ‘นายตันไม้’ นอกพื้นที่สำนักพิมพ์เท่านั้น แล้วที่ไหนล่ะจะเหมาะได้เท่าออฟฟิศรุ่นหูก่อนโตของเขา

“เออน่า...เสร็จทันแน่นอน เอ็งไม่ต้องห่วงหรอก แล้วรีบๆ ดูด้วยละที่ส่งไปนะ จะแก้ตรงไหนก็บอกมา ที่เหลือพรุ่งนี้จะส่งให้ โอเคๆ เข้าใจแล้ว” พกฤษต์ตอบกลับสิ่งที่วาทิตต้องการ ฟันลมออกจากปากพร้อมทำท่าจะกดวางสาย แต่แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้

“เดี๋ยวกๆ อีกเรื่องไอ้ทิต แล้วเรื่องโฮมสเตย์ที่เชียงใหม่เอ็งว่าไง อะไรวะเต็ม นี่ไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยววะวัย เต็มได้ไง ข้าไม่เอารีสอร์ท ไม่รู้ละ เอ็งต้องจัดการ เพราะนี่มันโพรเจกต์เอ็ง เอาใกล้ๆ กันด้วยนะ ข้าชี้แจงจ้ะรอลเสียเวลาเก็บภาพหมด ได้เรื่องยังงี้แล้วโทร. มาบอกด้วย แล้วอย่าลืมส่งโลเกชั่นร้านชามาด้วยละ เออ...แค่นี้แหละ”

พกฤษต์กดตัดสายพร้อมสายศิระแบบไม่สบอารมณ์ เพราะอีกสองวันเขาก็ต้องขึ้นไปเก็บข้อมูลร้านชาที่เชียงใหม่ตามที่วาทิตเสนอแนะมา แต่วาทิตกลับจ้องโฮมสเตย์ใกล้ๆ กับแหล่งข้อมูลไม่ได้ แล้วดันมาเสนอให้เขาเข้าพักที่รีสอร์ทแทน ทั้งๆ ที่วาทิตรู้ดีว่ารีสอร์ทกับชานะคนละทางกัน

แม้รีสอร์ทบางที่จะมีลักษณะไม่ต่างไปจากโฮมสเตย์สักเท่าไร แต่สิ่งสำคัญไม่ใช่บรรยากาศที่ใกล้เคียงหรือว่าแตกต่างกัน สิ่งที่แตกต่างกันสำคัญสำหรับเขาก็คือ รีสอร์ทไม่มี ‘มิติทางวัฒนธรรม’ ที่เจ้าของบ้านจะมีต่อผู้มาเยือน ทว่าโฮมสเตย์มีในสิ่งนั้นอย่างครบถ้วน

เขาต้องสร้างจุดยืนให้อื่บู้กและตัวเอง ว่าสิ่งไหนกันที่ที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายทอดออกไปให้คนอ่านรับรู้ คงไม่ดีแน่หากเขาได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จากคำบอกเล่า หรือจากการจำลองบรรยากาศขึ้นมา เพราะแค่

เขาเดินทางแบบ 'ไบเกอร์' คือใช้รถจักรยานยนต์ขนาดใหญ่เป็นยานพาหนะ แต่การสรรหาข้อมูลมาเติมเต็มนิตยสารในรูปแบบของ 'แบ็กแพ็กเกอร์' คือการแบกกระเป๋าเป้เดินทางด้วยการขนส่งสาธารณะหรือไม่ก็โบกรถไป นั่นเขาก็ถือว่ามากพอแล้ว

เพราะเขาออกตัวไว้ก่อนในหน้าแนะนำนิตยสารว่า จำเป็นต้องเดินทางแบบไบเกอร์ก็เพื่อความคล่องตัวในการทำงาน แต่เขาจะถ่ายทอดข้อมูลทั้งสองช่องทางไม่ว่านักอ่านจะแบกเป้เดินทางหรือจะขับขี่รถจักรยานยนต์แบบเขาก็ใช้ข้อมูลได้เหมือนกัน เพราะสิ่งที่เขาจะถ่ายทอดลงอีนุกต์ต้องเป็นสิ่งที่เขาสัมผัสได้ด้วยตัวเองเท่านั้น

และอารมณ์กรุ่นของพฤษภก็เจือจางลง รอยยิ้มอบอุ่นปรากฏบนใบหน้า เมื่อเหล่านักกินปลาถลาขึ้นบินเพราะได้ยินเสียงโกลนน้ำพริก กลิ่นอาหารประเภทแกงร้อนมีรสเผ็ดจัดจ้านโชยมา พฤษภสูดความหอมนั้นแล้วยิ้มกว้างเมื่อรับรู้ถึงเสียงร้องในช่องท้องของตนเอง นี่แหละสาเหตุที่เขาชื่นชอบโฮมสเตย์เป็นพิเศษ เพราะอาหารแบบบ้านๆ รสมือของคนพื้นถิ่นน้อยนักที่คนเมืองจะได้กิน

นิ้วมือเรียวยาวสลวยเนียนไว้ไว้รอยบรรจงใช้ปากคีบสแตนเลสคีบเอากลิบดอกไม้สีชมพูอมม่วงจากในโหลสุญญากาศออกมาใส่ในถ้วยเซรามิกสีขาวซึ่งมีลวดลายด้านนอกเป็นดอกไม้สีชมพูระจิบ แต่ด้านในกลับไว้ลวดลาย เป็นเพียงผิวสีขาวเรียบสะอาดตาพร้อมมีรูเล็กหลายรูอยู่ที่ก้นถ้วย

ถ้วยใบย่อมถูกซ้อนทับอีกชั้นด้วยกาน้ำชาที่ทำจากแก้วบางใส ทำให้รู้ว่ารูเล็กเหล่านั้นคงมีไว้เพื่อส่งผ่านน้ำร้อนที่เข้าไปสกัดผ่านชาชนิดต่างๆ จนกลายเป็นน้ำชาสำหรับดื่ม ทว่ากลีบดอกไม้เหล่านั้นกินได้จริงหรือ

“คุณรุ้งเจ้า กินได้แต่ๆ ก่อเจ้า”

สาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มเปล่งคำถามเป็นภาษาคำเมืองฟังแล้วระรื่นหู ทำให้ 'พฤษภ' คีร์รัตน์' หรือ 'คุณรุ้ง' ตามที่ถูกเอ่ยเรียก ยิ้มน้อยๆ

ก่อนจะเหลือบดวงตาสวยหวานขึ้นมองสาวน้อยที่น่องของๆ และจ้องตาแป๋ว มองเธอปุงช่าอยู่นานสองนาน

“กินได้สิ อองตองไม่เชื่อฉันหรือ”

หุทหุทระดมพลงเท้าร้อนลงไปในตัวที่วางกลีบดอกบัวหลวง สีชมพูเอาไว้ เมื่อน้ำร้อนไหลผ่านกลีบดอกไม้ที่ผ่านการทำให้แห้งพอแค่ท่วม หุทหุทระก็รีบเท้าร้อนทิ้งทันทีเพื่อชะล้างเอาเศษฝุ่นละอองที่อาจติดอยู่ตาม กลีบดอกไม้ ออก และเพื่อกระตุ้นให้ชาดอกไม้มีกลิ่นหอมได้เร็วขึ้นด้วย จากนั้นจึงเติมน้ำร้อนลงไปอีกครั้ง ก่อนจะปิดฝาเพื่อรอให้ชาสกัดได้ที่

“อองตองเจ้าใจเจ้า อองตองก็แค่สงสัย บิได้มีเจตนาจะว่าคุณรุ้งเลย หนาเจ้า”

ดวงตาสวยหวานของหุทหุทระเหลือบขึ้นมองไปหน้าของสาวน้อยวัย ๑๙ ปี ที่มีสีหน้าสลดลงเพราะคิดว่าตัวเองคงทำอะไรให้เธอไม่พอใจเข้าแล้ว นั่นทำให้หุทหุทระอดที่จะขำลูกสาวของศรีออน ผู้ช่วยของเธอไม่ได้

“จ้า...ฉันรู้แล้ว ฉันแค่แกล้งอองตองเล่นเท่านั้นแหละ”

“โธ่...คุณรุ้งอะ แกล้งอองตองเรื่อยเลย”

“หึๆ ก็ถ้าฉันไม่แกล้งอองตอง แล้วจะให้ฉันไปแกล้งใครล่ะ แกล้ง อองตองนะสนุกเป็นที่หนึ่ง”

ยิ่งอองตองทำหน้าที่มุ่ม หุทหุทระก็ยิ่งขำมากขึ้นอีก เพราะนี่คืออีกหนึ่ง ความสุขของเธอ หุทหุทระหวนคิดไปถึงวันแรกที่เธอกลับมาเยือนไร่แห่งนี้ บ้านไม้หลังเก่าที่พ่อแม่เคยอยู่อาศัยดูทรุดโทรมไปมาก อาจเพราะตั้งแต่ พ่อกับแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ บ้านก็ถูกปิดตาย ส่วนไร่ชา สวนผลไม้ และนาข้าวที่มีผลผลิตอยู่บ้างก็ได้คนงานเก่าแก่คอยดูแลให้ และ ก็ได้ศรีออนนั่นแหละที่คอยจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายไว้ให้ไม่ตกหล่น ทั้งที่เธอบอกว่าไม่ต้องทำ แต่ศรีออนยังอยู่ที่นี้เพื่อดูแลทุกอย่างไว้ให้ก็คือ เป็นบุญคุณกับเธอมากแล้ว

เธอไม่อยากทำให้ใครต้องลำบากอีก แต่ศรีออนก็ทำเหมือนไม่ได้ฟัง

สิ่งที่เธอบอกเลยสักนิด เพราะทุกครั้งที่ติดต่อมาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ศรีออนก็จะรายงานผลประกอบการให้ฟังทุกครั้ง และครั้งแรกที่ได้พบกัน เธอก็จำสีหน้าของศรีออนได้ดี

‘คุณเจ้า มาหาไฟเธอเจ้า’

เสียงหวานฟังดูใจดีดังจากทางเบื้องหลัง เรียกรอยยิ้มน้อยๆ ให้ปรากฏบนใบหน้า ก่อนที่ทททจะหันไปมองคนต้นเสียงพร้อมส่งรอยยิ้มอย่างยินดีไปให้

หญิงสาวรุ่นพี่ที่ไม่เคยเห็นหน้าแต่ก็เคยคุยกันหลายครั้งผ่านทางโทรศัพท์ เสียงนี้ไม่ผิดแน่ ‘ศรีออน’ แม้ม่ายังสาวที่พ่อแม่เธอไว้ใจให้มาช่วยดูแลเรื่องบัญชี เมื่อครั้งที่เธอเดินทางไปอยู่ต่างประเทศหลายปี สาวเหนือสวมเสื้อผ้าฝ้ายและชินพื้นเมือง ทททมองเห็นความอ่อนโยน ถ่อมตน และซื่อสัตย์ หลอมรวมอยู่ในภาพลักษณ์ ไม่แปลกใจที่พ่อซึ่งไม่ค่อยไว้วางใจใครสักเท่าไรจะเอื้อเอ็นดูศรีออน

‘มาหาพี่ศรีออนค่ะ’

สายตาของศรีออนที่มองมาอย่างงุนงงยิ่งทำให้ทททขี้มกกว้างมากขึ้น ก่อนจะเอ่ยแนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการ และนั่นก็ทำให้ศรีออนโผล่เข้ามาถอดพร้อมหยาดน้ำตาเอ่อล้น แสดงออกถึงความยินดีที่ได้พบ

‘คุณรุ่งกะเจ้า คุณรุ่งเต๋า กะเจ้า นี่ศรีออนผันไปหรือเปล่า’ ฝ่ามือของศรีออนลูบไล้ไปตามเนื้อตัวของทททราวกับกลัวว่าเธอจะเป็นเพียงความฝัน

‘ก็รุ่งนะสิ พี่ศรีออนไม่เชื่อเธอว่าเป็นรุ่ง ตัวเป็นๆ เลยละ ไม่ใช่แค่เสียง’ ทททรับสวมกอดศรีออนเอาไว้เอง ให้สาวเหนือคนงามรับรู้ว่ามีตัวตนอยู่ตรงนี้แล้วจริงๆ

‘บ่ใจบ่เจ้อเจ้า แต่...แต่ศรีออนบ่ก็ดบ่ฝันว่าคุณรุ่งจะบ่ปีกมา ก็คุณรุ่งบอกว่...จะบ่ปีก’

น้ำเสียงของศรีออนขาดช่วงไปเพราะเธอเองนั่นแหละที่เคยพูดไว้ว่า

จะไม่กลับมา แต่ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ความตั้งใจนั้นมลายไปเมื่อได้รู้ว่าพ่อทำสิ่งใดให้เธอบ้าง และวันนี้เธอพร้อมแล้ว เธอจึงกลับมาเพื่อรักษาสิ่งที่พ่อแม่ลงแรงลงใจ เธอจะสานต่อความฝันของพ่อแม่ให้สำเร็จให้สมกับสิ่งที่ท่านทำเพื่อเธอมาตลอด แต่เธอกลับมองข้าม

‘และคุณรุ่งก็...คุณรุ่งงามขนาดเจ้า งามจืดจาง งามเหมือนนางฟ้า งามจนศรีอ่อนบ่ก็คิดฝันว่าจะเป็นคุณรุ่งแต่ๆ’

‘เชื่อเถอะว่าเป็นรุ่งจริงๆ และรุ่งจะไม่ไปไหนอีกแล้ว รุ่งจะอยู่ที่นี้ จะอยู่ที่บ้านของพ่อแม่ จะอยู่ดูแลพี่ศรีอ่อนกับคนงานไร่ละ ดีไหม’

น้ำตาเอ่อล้นขอบตาของศรีอ่อนทำให้เหตุการณ์ร้องไห้ตามไปด้วย จากที่เคยปล่อยให้ให้น้ำตาไหลเพราะความเศร้า ความคิดถึง แต่จากนี้น้ำตาทุกหยาดหยดจะมีไว้เพื่อความสุขของคนที่นี่เท่านั้น

‘ว่าแต่พี่ศรีอ่อนจะให้รุ่งอยู่ด้วยหรือเปล่านั้น รุ่งมาขออาศัยอยู่ด้วย แต่ไม่อยู่ฟรีนะ จะดูแลทุกคนที่นี่เป็นการตอบแทน ว่าไร่จะให้อยู่ไหม’

‘คุณรุ่งอะ อื้อะหยั่งกะบั้ง มาเจ้าเข้าบ้าน อื้อย! แต่คุณรุ่งเจ้า ศรีอ่อนยังบ่ได้ทำความสะอาดบ้านเลย ฝุ่นน้กเลยเจ้า เตียวคุณรุ่งรออยู่ตรงนี้ ก่อนเจ้า ศรีอ่อนขอทำความสะอาดบ้านสักกำ จะไปตวยเองตองมาจ้วยตวยรอบเนินเจ้า กำเดียวแต่ๆ’

ท่าทางลูกลี้ลูกลั่นทั้งที่หยาดน้ำตาแห่งความดีใจยังเบื่อนอยู่บนใบหน้า ทำให้เหตุการณ์ต้องถอดศรีอ่อนไว้อีกครั้ง เพื่อยุติอาการตื่นตื้นตันนั้นเอาไว้ เธอตั้งใจแล้วว่า จะดูแลคนงานทุกคนให้มีความสุข ให้เหมือนกับตอนที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ ให้สมกับที่ท่านทั้งคู่อยากให้เธอกลับบ้าน

‘พี่ศรีอ่อนใจเย็นๆ ไม่ต้องรีบร้อน ไม่เป็นไรหรอกพี่ แคเอาผ้าคลุมออกรุ่งก็นอนได้แล้วละ ไม่ต้องยุ่งยากอะไรหรอกนะ นี่มันก็เย็นแล้วด้วย เตียวพุงนี้พี่ศรีอ่อนคอยให้เด็กๆ มาทำความสะอาดก็แล้วกัน แต่ตอนเนี้ยหิวมากเลยอะ พี่มีอะไรให้รุ่งกินบ้างละ อยากกินน้ำพริก พริกอ่องมีไหม พริกหนุ่มล่ะมีหรือเปล่า ไม่ได้กินตั้งนานแล้ว คิดถึงจริงๆ’

ศรีออนมีสีหน้าดีขึ้น ยิ้มทั้งน้ำตาพร้อมกับบอกเมนูอาหารหลากหลาย อย่างที่มีอยู่และที่จะทำเพิ่มให้เธอ และไม่วยพุดถึงสาวน้อยของตองที่ต้องทำหน้าที่ไปเก็บผักจากในสวนมาให้เธอกินกับน้ำพริกหนุ่ม

‘แล้วองตองนี่คือใครเธอพี่ ไม่เคยได้ยินชื่อ’

‘ลูกสาวของศรีออนเองเจ้า เพิ่งเสียจนจบ ม. หก ศรีออนก็เลยหื้อมาช่วยเยะกานต์นี่’

นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้รู้จักสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มคนนี้ คนที่ทำให้ทุกวันของเธอไม่เหงาเลย เพราะตลอดสองปีที่กลับมาอยู่ที่บ้านก็ได้องตองนี่แหละเป็นเพื่อนคุย เป็นเพื่อนไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด และสาวน้อยที่จบเพียงมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ก็ช่วยเธอได้มากจริงๆ

ตรอกไหนซอกไหนในเชียงใหม่ขอให้บอกเถอะ องตองพาเธอไปได้ทุกที่ ประเภทเธอขับแล้วองตองทำหน้าที่บอกทาง แน่نونว่า ‘แผนที่ยับ’ นะมีจริง แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องขำที่ได้เรียนรู้เส้นทางไปด้วย เรียกว่าหลงกันจนไปถูก

แต่เธอไม่ได้ให้องตองช่วยงานเพียงฝ่ายเดียวหรอกนะ เพราะเธอเองก็ช่วยองตองโดยการให้ทุนการศึกษา ให้องตองไปสมัครเรียนปริญญาตรีภาคพิเศษ ใหม่ๆ ที่ศรีออนไม่เห็นด้วย

‘ศรีออนบ่ได้อยากหื้อองตองมันไปเสียจนเลยเจ้า’

‘อ้าว ทำไมละพี่ องตองก็จะได้เรียนสูงๆ ไร จบมาจะได้มีงานทำดีๆ’

‘ตียะอยู่นี้ก็ตืออยู่แล้วนี่เจ้า ศรีออนบ่อยากหื้อลูกไปเยะกานต์อื่น บ่อยากหื้อไปกรุงเทพบ่ บ่อยากหื้อ...คุณรุ้งจะบ่หื้อองตองมันเยะกานต์นี้กะเจ้า’

สีหน้าเกือบจะดราม่าที่ศรีออนแสดงออก ทำไมเธอจะไม่รู้ละ เพราะพ่อแม่ของเธอก็คงจะรู้สึกแบบนี้เช่นเดียวกันยามที่ลูกจะไปจากอก แต่เธอจะไม่ทำให้ศรีออนรู้สึกแบบนี้หรอกนะ เธอไม่ยอมให้องตองต้องรู้สึกผิดเหมือนกับที่เธอรู้สึกอยู่ตลอดเวลา ยิ่งหมดโอกาสจะตอบแทนบุญคุณ ความผิดนั้นก็ดูราวจะฝังแน่นสู่หัวใจ

‘รุ้งไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเลย รุ้งก็แค่เปรียบเปรย ถ้าองตองไปเรียนหนังสือจะได้มีเพื่อนฝูงยังไงละ จะได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกับคนอื่นเขา ได้รู้จักคนมากขึ้น นะพี่ศรีออน ให้องตองไปเรียนเถอะ เรียนหนังสือก็จะได้ไม่ถูกใครเขาเอาเปรียบได้ง่ายๆ ینگละ และพี่ศรีออนก็ไม่ต้องเป็นห่วงด้วยนะ ینگรุ้งก็ไม่ปล่อยให้องตองไปทำงานที่อื่นหรอก จะจับขังไว้ที่นี้จนแก่เลยละ จะได้มียายแก่สามคนที่นี้ไง แม่อุ้ยศรีออน แม่อุ้ยยุทธหระษ์ และก็แม่อุ้ยน้อยองตอง ดีไหมล่ะ’

เสียงอ่อนเสียงหวานในภาษาคำเมืองเชิงหยอกเย้าทำให้ว่าที่แม่อุ้ยศรีออนยิ้มออกมาได้ และเธอก็คิดไม่ผิดที่ส่งให้องตองเรียนต่อ เพราะองตองช่วยงานเธอได้มากจริงๆ ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ทำให้เธอวางใจให้เด็กสาวเป็นผู้ดูแลระบบไอทีของกิจการใหม่ที่เธอเพิ่งเริ่มต้น ‘ร้านชาออร์แกนิก’ ของเธอจึงเติบโตเป็นรูปเป็นร่างได้โดยเร็ว

บ้านไร่ ‘ศิริรัตนะ’ ถูกปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยมากขึ้น เริ่มจากปรับปรุงบ้านหลังเดิมที่เธอเคยอยู่อาศัยกับพ่อแม่ ตกแต่งให้เข้ากับธีมของร้านชาออร์แกนิกที่ขึ้นป้ายสวยเก๋ตามชื่อแบรนด์ว่า ‘บ้านสีรุ้ง’ เพื่อให้จดจำง่ายและมีความหมายที่เธอชอบ โดยเริ่มแรกนั้นบ้านสีรุ้งนำผลิตภัณฑ์หลักของไร่มาจัดจำหน่าย จากนั้นจึงเพิ่มเติมผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อขยายตลาดผู้บริโภคให้กว้างมากขึ้น

ไร่ชาท่ามกลางขุนเขาในจังหวัดเชียงใหม่จึงได้รับการบำรุงและปรับปรุงอย่างเร่งด่วน เริ่มจากการใส่ความรักและความเอาใจใส่ของเธอลงไป รวมทั้งสวนดอกไม้และพืชพรรณหลากหลายที่พ่อแม่สร้างไว้ เธอก็บำรุงทั้งปุ๋ยทั้งดินเป็นอย่างดี

สิ่งใดที่พ่อแม่ทำมาดีแล้วเธอจะคงไว้ ไม่ไปแตะต้องหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ นั่นคือการปลูกพืชตามวิถีธรรมชาติให้ปราศจากสารเคมีทุกประการ ซึ่งเรียกกันว่าเกษตรอินทรีย์ หรือตามสมัยนิยมเรียกว่า ระบบออร์แกนิก เพราะเธอรักสุขภาพของผู้บริโภค และเพราะต้องการเก็บกลิ่นอายของ

พ่อแม่ที่โอบล้อมรอบตัวเธอเอาไว้ให้มากที่สุด

แต่สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงก็คือ เรื่องการส่งผลผลิตจากรไร่ไปขายในท้องตลาดหรือให้พ่อค้าคนกลางมารับซื้อ เธอเปลี่ยนเป็นนำผลผลิตเหล่านั้นมาแปรรูป สร้างมูลค่าเพิ่มให้ได้กำไรส่วนต่างที่มากขึ้น แทนที่เธอจะนำดอกไม้ชนิดต่างๆ ที่พ่อแม่ปลูกเอาไว้ไปส่งขายให้พ่อค้าขาประจำ เธอกลับนำดอกไม้เหล่านั้นมาเป็นวัตถุดิบหลักสำหรับการทำ ‘ชาดอกไม้’ ชนิดต่างๆ และเพียงไม่นาน ผลิตภัณฑ์เด่นที่ทำรายได้หลักให้แก่อำเภอบ้านสิริกัญเป็นอย่างดีก็กลายเป็นชาดอกไม้เหล่านั้น

เธอปรับปรุงโฉมด้านหน้าของเรือนไม้ซึ่งเคยเป็นห้องรับแขกของบ้านให้ช่างมาต่อเติมเป็นศูนย์แสดงสินค้าและจัดจำหน่ายผลผลิตอื่นๆ จากภายในไร่ เพิ่มจุดบริการลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวที่แวะเวียนเข้ามา โดยจัดให้มีโต๊ะและเก้าอี้ไม้เข้าสู่ดูไว้ให้ลูกค้าได้พักผ่อนหย่อนใจ เพราะนอกจากจะใช้พื้นที่ของบ้านเป็นศูนย์แสดงสินค้าเพื่อถ่ายรูปและอัปเดตโซเชียลมีเดียแล้ว เรือนไม้แห่งนี้ต้องรองรับได้หากลูกค้าต้องการมาเยี่ยมเยียนบ้านสิริกัญด้วยตนเอง

เพราะหากลูกค้าได้จับชาร้อนๆ หลากรสชาติ หลากกลิ่น และมากไปด้วยสรรพคุณ ร่วมกับได้กินขนมโฮมเมดรสชาติดูถูกปาก ลูกค้ายุคใหม่ที่นิยมเช็กอินในสถานที่ที่ดูถูกใจ จากหนึ่งลูกค้าที่มาเยือนถึงหน้าบ้าน อาจทำให้มีผู้คนเห็นร้านของเธอนับหมื่นนับพันคน นั่นยิ่งเป็นการเพิ่มช่องทางกำหนายผลผลิตทันทีให้กว้างไกลไปทั่วโลก ไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของประเทศไทย หรืออยู่ซีกไหนของโลก ขอเพียงระบบไปรษณีย์เดินทางไปถึงระบบขนส่งเอกชนเข้าไปได้ เธอก็ยินดีที่จะจัดส่งสินค้าไปให้

และอีกหนึ่งโครงการที่เพิ่งริเริ่ม แต่ดูท่าว่าจะไปได้ดีเพราะนักท่องเที่ยวให้ความสนใจถามไถ่กันมาก นั่นก็คือ ‘โฮมสเตย์บ้านสิริกัญ’ ซึ่งจัดสร้างไว้เพื่อรองรับลูกค้าที่แวะเวียนมาดื่มชา และต้องการดื่มด้วยความสวยงามจากธรรมชาติของไร่ชา รวมทั้งเธอยังเปิดให้ลูกค้าได้เยี่ยมชมขั้นตอนการ

ผลิตชาดอกไม้อีกด้วย ซึ่งหากลูกค้าท่านใดสนใจที่จะทดลองทำชาไว้สำหรับชงดื่มเองที่บ้าน เธอก็ยินดีที่จะสอนให้

สองปีที่ผ่านมา บ้านสีรุ้งเติบโตแบบก้าวกระโดด จากเพียงผลิตเมี่ยงและจำหน่ายใบชาที่ผลิตจากไร่ของตนเอง เธอก็ปรับเปลี่ยนให้มีความชัดเจนมากขึ้น โดยมุ่งเน้นที่การผลิตชานานาชนิดตามความนิยมของตลาด ซึ่งปัจจุบันตลาดชาดอกไม้และชาสมุนไพรยังไม่ได้อีกไกล เธอจึงต้องสร้างแบรนด์ให้ลูกค้าจดจำ และจากการบันทึกสถิติไว้ นั่นกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของลูกค้ามีการซื้อซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นลูกค้าที่มาสัมผัสบ้านสีรุ้งด้วยตนเอง หรือรู้จักผ่านสื่อโซเชียลมีเดียก็ตาม

เธอก็ถือว่าทั้งหมดนั้นคือการเริ่มต้นที่งดงาม และนับจากนี้ไปเธอก็จะทำให้บ้านสีรุ้งเข้มแข็งมากขึ้น ก้าวต่อไปคือการสร้างฐานลูกค้าที่มั่นคง รวมทั้งการขยายตลาดในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นในสื่อโซเชียลมีเดีย หรือการประสานกับลูกค้าทางธุรกิจ เช่น ไร่ดอกไม้ หรือสวนสมุนไพรที่เป็นระบบเกษตรอินทรีย์เช่นเดียวกัน เพราะดอกไม้และสมุนไพรบางชนิด ไร่ศรีรัทตะไม่สามารถปลูกได้

หรือจะเป็นธุรกิจใหม่ที่เธอสนใจนั่นคือ การนำเข้าหรือส่งผลิตภัณฑ์ชาในรูปแบบสวยงาม เก๋ ดูดีมีสไตล์ แต่คนทั่วไปสามารถซื้อได้ เพราะหากต้องการขยายตลาดชาให้ได้รับความนิยมและเข้าถึงผู้บริโภคทุกพื้นที่ ไม่ต่างจากธุรกิจกาแฟสดที่มีอยู่ทั่วทุกซอก อุปรกรณ์ชงชาก็ไม่ควรจะมีราคาแพง

“คุณรุ้งเจ้า ได้หรือยังเจ้า อองตองอยากจิมแล้วเจ้า”

เสียงหวานใสของอองตองทำให้เหตุการณ์ที่ห่างจากภวังค์ ซึ่งกะเวลาได้สองนาทีก็นอนดิ

“ได้ได้แล้วจะ กำลังดีเลย”

นิ้วมือเรียวยาวบรรจงเปิดฝาเซรามิกออก ยิ้มเมื่อกลิ่นหอมอ่อนๆ ปนฝาดกรุ่นมากับไอความร้อนที่โชยขึ้น แคได้กลิ่นก็รู้แล้วว่าชาดอกไม้

ไม่ได้มีดีแค่ความหอม ทว่ายังมีสรรพคุณของสมุนไพรแฝงอยู่อีกด้วย น้ำชาสีชมพูใสอ่อนหวานไม่ต่างจากสีของกลีบดอกบัวภูกรินในแก้ว เพื่อไม่ให้ความเข้มข้นจากชาถูกความร้อนละลายออกมาจนเกินไป

“หอมชื่นใจจังเลยเจ้า”

“ก็ไหนกลัวว่าจะดื่มไม่ได้ไง เมื่อกี้ยังพุดอยู่เลย”

“ແມ່...คุณรุ้งก็ ก็องตองเป็นคนพิเศษนี่เจ้า ทุกสูตรดีที่คุณรุ้งทดลอง อดองตองก็จะได้จิมเป็นคนแรก”

สาวน้อยหน้าทะเล้นสร้างรอยยิ้มให้เหตุการณ์อีกครั้ง ก่อนจะทำตาตุ “ชิมได้แล้ว อย่ามัวแต่ไม่อยู่ เดียวก็เย็นกันพอดี”

“จะต่ยาก่อ...”

“เดี๋ยวเถอะ จะดื่มหรือไม่ดื่ม หรือจะต้องบังคับ”

เธอทำเสียงข่มข่มขู่ให้อองตองดื่มน้ำชาเข้าไป แต่ทำทางเหมือนหน่วง กล้าตายให้อองตองแสดงออกกลับทำให้เหตุการณ์ทั้งข่มและขำจนน้ำตารื้นขึ้นมาด้วยความสุข เพราะอะไรจะสุขได้เท่ากับได้ทำในสิ่งที่คิด ได้เรียนรู้ในสิ่งที่ต้องการ มีคนคอยเป็นกำลังใจและสนับสนุน พร้อมที่จะล้มลุกคลุกคลานไปด้วยกัน แต่คงจะดีกว่านี้ หาก ณ ที่แห่งนี้จะอยู่พร้อมหน้ากับครอบครัว

“ชาสูตรใหม่เธอครับ หอมไกลไปถึงหน้าบ้านเลย”

เหตุการณ์เหลือบตาขึ้นมองหน้าอองตอง และเด็กสาวก็ทำหน้างำทันที เมื่อได้ยินเสียงทุ่มของใครคนนั้นจากเมืองหลัง รู้ได้ทันทีว่าผู้มาเยือนคือใคร ดวงตาสวยหวานจึงเขม่นมองอองตองคล้ายจะปรามอยู่ในที่ เพื่อไม่ให้เด็กสาวแสดงสีหน้าท่าทางใดๆ ออกมา เพราะยังงงเสีย พ่อเลี้ยงเมืองรามก็เป็นลูกคำร้ายใหญ่ของบ้านสิริรุ่ง

“สวัสดีค่ะพ่อเลี้ยง” เหตุการณ์หันไปยิ้มรับพร้อมเอ่ยทักผู้ที่มาใหม่ ขยับกายเพียงนิดให้พอรู้ว่าเธอยินดีให้เขานั่งบนตั่งยาวด้านข้าง

“สวัสดีครับคุณรุ้ง สวัสดีจ๊ะอองตอง”

เมืองรามรัปให้ว้องตองและนั่งลงข้างเจ้าของบ้าน หญิงสาวผู้มีใบหน้าที่สวยงามราวกับนางฟ้า หรือไมก็นางในวรรณคดีที่จิตรกรผู้มีชื่อเสียงจะจินตนาการออกมาได้ พูดได้ว่านอกจากดารานางแบบที่เขาเคยว่าจ้างให้มาโชว์ตัวที่โรงแรมแล้ว เขาก็ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนที่จะสวยงามได้เท่าหฤหรรษ์

ไม่เพียงความสวยงามของหน้าตาเท่านั้นที่เขามี แต่ความสวยงามทางความคิดและจิตใจก็ทำให้เขาตัดสินใจอยากจะสานความสัมพันธ์ร่วมกับเธอ หากก้าวข้ามสะพานแห่งความฝันนั้นไปได้ นั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว แต่ระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา หฤหรรษ์กลับไม่แสดงออกทางใดกับเขามากไปกว่าลูกค้าคนอื่น ๆ เลยนะสิ เขาจึงต้องเพียรมาหาไม่ได้ขาด เพื่อความใกล้ชิดจะชักทอความรู้สึกลึ้นให้เกิดขึ้นได้ในสักวัน

“วันนี้ทำอะไรรอคับ ผมขอความกรุณาทดลองดื่มด้วยได้ไหม” ดวงตาคู่คมทอดมองซาสีหวานในแก้วใส พร้อมเอ่ยสิ่งที่เขาต้องการอย่างไม่อ้อมค้อม เมื่อเขาต้องการก็ควรจะบอกออกไป มัวอมพะนำอยู่คงไม่ได้ผล และคำขอแบบสุภาพนั้นก็คือการบังคับกลาย ๆ อยู่แล้ว ยังไงเสียหฤหรรษ์ก็ไม่มีทางปฏิเสธเขาแน่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องนี้หรือว่าเรื่องไหน แค่อัจฉริยะเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น

เขาเชื่อในวัฏจักรของธรรมชาติ เพราะหาก ‘น้ำหยดลงหินทุกวัน หินยังกร่อน’ แล้วหัวใจอ่อน ๆ ของหฤหรรษ์ล่ะ ไม่ได้แข็งราวก้อนหินสักหน่อย สักวันหนึ่งก็ต้องอ่อนให้เขาอย่างแน่นอน ขึ้นอยู่กับตัวเขาเองว่าจะสม่าเสมอและทำให้เธอยอมรับได้หรือไม่

“ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการกรุณาอะไรหรอกคะพอเลี้ยง แค่อพยโยนยินดีร่วมทดลองดื่มกับอองตองอีกคนรู้จักดีใจแล้ว จะได้ช่วยกันติด้วยไคะ”

หฤหรรษ์พูดไปยิ้มไปอย่างยินดีจริงๆ แม้จะรู้เจตนาของเมืองราม แต่เขาก็ไม่คิดจะตัดสายสัมพันธ์ เพียงคบกันในระยะที่รับได้ก็พอแล้ว เพราะอย่างไรเสียมีคนรักก็ย่อมดีกว่าคนชัง

“ว่าแต่ที่นี่ทำอะไรหรือครับ สีชมพუსวยเชียว”

“ชาดดอกบัวหลวงนะค่ะ มีสรรพคุณบำรุงเลือด บำรุงหัวใจ บำรุงไต บำรุงครรภ์ และก็ช่วยทำให้ร่างกายกระปรี้กระเปร่าด้วยค่ะ”

เหตุหรรษ์พูดพลางยกแก้วใส่น้ำชาสีชมพูใสวางลงตรงหน้าเมืองราม ทว่าเขากลับทำสีหน้ากระอักกระอ่วน ทั้งที่เมื่อสักครู่ยังมีสีหน้ายินดีที่จะได้ดื่มอยู่เลย

“พ่อเลี้ยงเป็นอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“ผมไม่เป็นอะไรครับ แต่ซาหิ...เอ่อ...ผมว่าคงไม่เหมาะกับผม”

“อ้าว...ทำไมละค่ะ เมื่อกี้พ่อเลี้ยงยังบอกจะชิมให้รู้จอยู่เลย”

ใบหน้าสวยหวานของเหตุหรรษ์มีแววสนทนหึ่งเมื่อได้ยินคำตอบของเมืองราม และท่าทางของเขาก็บ่งบอกว่าไม่กล้าดื่ม แต่ด้วยเหตุผลอะไรละ เพราะสีหรือว่ากลิ่น แต่เธอก็อยากให้เราลองชิมดูสักนิด เพื่อรับรู้รสแล้ว อาจทำให้ความหวาดหวั่นนั้นคลายลงก็ได้ เพราะจากที่เธอทดลองชิมแล้ว เธอก็ว่าแม่จะผิดไปนิด แต่สำหรับคนที่โตแล้วยอมรับได้ ทั้งความหอมของกลีบดอกบัวที่ผ่านความร้อนจนเป็นน้ำชาที่พุ่งอยู่ในปากและลำคอ ผ่านไปจนถึงช่องท้องให้รู้สึกอบอุ่น จนอดใจดื่มด่ำกับรสชาติอีกครั้งไม่ได้

“ลองดื่มดูหน่อยนะค่ะ จิบๆ ก็ได้ ดอกบัวหลวงเป็นสมุนไพรไทย ไม่มีกาเฟอีนหรือค่ะ ดื่มแล้วจะทำให้นอนหลับสบาย ถ้าพ่อเลี้ยงไม่กล้าดื่มแบบนี้ ลูกค้าคนอื่นจะกล้าหรือคะ เราละเองต้อง ดื่มแล้วเป็นยังงี้บ้าง”

เมืองรามยังคงมีสีหน้าไม่สู้ดี เหตุหรรษ์จึงหันไปถามความคิดเห็นขององตองที่ทำสีหน้าดีมด่ากับซาถั่วโยปรด ไม่ได้มีปฏิกิริยาเหมือนที่เมืองรามกำลังเป็นอยู่เลย

“หอมมากเลยเจ้า คุณรุ้งเจ้า องตองขออนุญาตทดลองใส่น้ำผึ้งได้ ก่อเจ้า”

“ได้สิ ทดลองเลย ลองชิมหลายๆ แบบนะ จะได้จัดไว้เป็นเมนูให้ลูกค้าทดลองดื่มด้วย”

“งั้นเองตอไปเอาน้ำผึ้งก่อนน้อเจ้า”

“จ๊ะ” หฤหรรษ์สนับสนุนองตออย่างกระตือรือร้น ก่อนจะยืมเหยื่อเห็นว่าเมืองรามยังมีสีหน้ากระอักกระอ่วนดังเดิม

“ว่าแต่พ่อเลี้ยงจะไม่ทดลองตีมดดูหน่อยจริงๆ เทรอคะ ถ้าไม่ตีรุ้งก็จะได้ไม่ต้องให้องตอเขาทดลองต่อนะคะ ทดลองตีมให้รุ้งหน่อยนะคะ จิบสักนิดก็ยังมี รุ้งจะได้รู้ความคิดเห็นด้วยนะคะ”

หฤหรรษ์พยายามคะยั้นคะยอเมืองรามด้วยความสุภาพ หนึ่งคือเธออยากรู้รสชาติที่เมืองรามรับรู้ได้ว่าจะตีมด่ากับความหอมและรสชาติฝาดเผื่อนชื่นใจเหมือนที่เธอรู้สึก หรืออาจคิดต่างว่าไม่เหมาะสมที่จะนำมาเป็นอีกหนึ่งเมนูของทางร้าน แต่ถ้าเมืองรามไม่ยอมตีมจริงๆ เธอก็จะไม่เข้าซื้ออีก เพราะเหตุการณ์ครั้งนี้จะทำให้บางอย่างสัมฤทธิ์ผล

นั่นคือเมืองรามจะประหม่าหากต้องมาเยี่ยมเยือนเธอบ่อยๆ ซึ่งเธอจะถือว่าได้ประโยชน์ เพราะแม่เธอจะไม่รังเกียจที่เขามาหา แต่ก็ไม่ยอมให้ความหวังมากไปกว่านี้ หัวใจเป็นของเธอ เธอย่อมรู้ว่าไม่ใช่ก้อนหินที่แข็งแกร่ง ทว่าก้อนเนื้ออ่อนนุ่มที่กำหนดชีวิตของเธอนี้ปิดประตูทุกห้องไม่ให้ใครเข้ามาได้ เธออยากใช้ทุกห้องของหัวใจสร้าง ‘บ้านสีรุ้ง’ ให้เข้มแข็ง ส่วน ‘ความรัก’ นั้น เธอไม่เคยเชื่อว่าจะมีจริง

“คุณรุ้งครับ ไม่ใช่ผมไม่ยกตีมนะครับ แต่...คุณรุ้งแน่ใจหรือครับว่าชานี้เหมาะกับผมนะ”

“อ้าว...เหมาะสมลึะ ทำไมจะไม่เหมาะสมละ ไม่อย่างนั้นรุ้งจะยินดีให้พ่อเลี้ยงตีมเทรอคะ”

“ก็สรรพคุณ...เอ่อ...บารุงครรภ์ นี่เหมาะกับผู้ชายเทรอครับ”

หากมีกระจกอยู่ตรงหน้า หฤหรรษ์ต้องได้เห็นหน้าเหลือๆ ของตัวเองแน่ ก็คำตอบของเมืองรามคือสิ่งที่เธอไม่ได้คาดคิดเลย ก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติพร้อมทั้งเม้มริมฝีปากเพื่อกลิ้นฆ่า เพราะสรุปแล้วปัญหาที่ทำให้เมืองรามไม่กล้าทดลองตีมก็มาจากหนึ่งในสรรพคุณของดอกบัวหลวง

นั่นเอง

“คุณรุ้งข้าผมเหรอครับ”

“ไม่...ไม่ค่ะ รุ้งไม่ได้ข้า” เธอตอบทั้งๆ ที่รอยยิ้มจะหลุดมิหลุดแหล่ อยู่ที่มุมปาก และแม้ว่าจะกลืนไว้ได้ แต่ดวงตาของเธอละ มันสื่อแว่วว่า ข้าชัดๆ

“ถ้าคุณรุ้งจะข้า ผมก็ไม่ว่าเหรอครับ ก็ผมไม่กล้าตีความจริงๆ นี่นา สรรพคุณบำรุงครรภ์อย่างนั้นด้วย จะส่งผลถึง เอ็ม...มันจะเหมาะเฉพาะ กับผู้หญิงหรือเปล่าครับ ผมยังโสดนะครับ บอกตรงๆ ว่าผมกลัว”

“รุ้งขอโทษค่ะ รุ้ง...” ยิ่งเมืองรามอธิบายต่อ เธอก็ยิ่งต้องกลืนไม่ให้ ตัวเองหัวเราะมากขึ้นอีก เพราะที่เขาหมายถึงนี่คือสมรรถภาพ...

“ไม่เป็นไรครับ ก็ผมมันน่าข้าจริงๆ นี่”

น้ำเสียงปนน้อยใจของเมืองรามทำให้เหตุการณ์รู้สึกผิดที่เธอ ไม่สามารถเก็บกิริยาไว้ได้ ทั้งๆ ที่ความเข้าใจผิดของเมืองรามอาจเกิดขึ้นได้ กับอีกหลายๆ คน ในเมื่อคนเราไม่ได้รู้ไปทุกเรื่อง อย่างเช่นเธอยังเคยคิดว่า ‘ลูกชิต’ คือผลของต้นชิต เหมือนกับ ‘ลูกจาก’ ก็คือผลของต้นจาก หาก ครีออนไม่บอกว่าลูกชิตนั่นคือผลของต้นตำว เธอก็คงเข้าใจผิดตลอดไป แต่ความเข้าใจผิดของเธอมันก็เล็กน้อยนัก ถ้าเทียบกับสมรรถภาพความ แข็งแรงที่เมืองรามเป็นกังวล

“โอ้...พ่อเลี้ยงคะ รุ้งขอโทษจริงๆ ค่ะ รุ้งผิดเองที่ไม่ได้อธิบายให้ ชัดเจน พ่อเลี้ยงก็เลยเข้าใจผิดไปกันใหญ่ นั่นนะเป็นสรรพคุณโดยรวมค่ะ ชาดอแก้วหลวงบำรุงร่างกายได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่ได้ส่งผลไปถึง...ส่วน อื่นเหรอค่ะ จะช่วยบำรุงซะอีก รุ้งยังตีมิได้เลย”

“อ้าว...เหรอครับ โอ้...ผมก็คิดไปไกลเลย แยะจัง”

เสียงหัวเราะแว่วหวานของเหตุการณ์กับเสียงหัวเราะอย่างขำขัน ตนเองของเมืองรามดังมาจนถึงห้องครัว ทำให้คนที่กำลังเอื้อมมือหยิบเกลือใส่

น้ำผึ้งจากชั้นวางของชะงักและหัดมือกลับ ก่อนจะเดินออกมาเหมิงมองไปที่
ด้านนอก ช่องไม้ที่เกาะสลักเป็นลวดลายดอกบวบทำให้มองเห็นคนที่อยู่ข้าง
นอกได้อย่างชัดเจน ทว่าดวงตากลมโตที่มองตรงไปนั้นจ้องมองแต่เพียง
ใบหน้าหล่อสะอาดสะอ้านด้วยความไม่พอใจ

“เรื่องของเจ้านายนะเองตอง บี้ใจเรื่องของเฮา”

เสียงของแม่ที่ตั้งขึ้นจากด้านหลังทำให้ตองรีบปรับสีหน้าให้เป็น
ปกติ เพราะเรื่องนี้แม่ปรัมเธออยู่ตลอด แต่เธอก็อดโมโหไม่ได้ทุกที

“ก็หนูชอบนี่แม่ ป้อเลี้ยงนั้นนะเจ้าชู้จะตายไป ไผๆ เขาก็ู้กันทั่ว
นางงามเอ๋ย นางแบบเอ๋ย ไหนจะดารา พรตตีอีกละ เงินโผมาโพรโมต
โรงเรmerkี้คว่ำเขาไปทั่ว แล้วแม่พ่อดี เขายังจะมายุ่งกับคุณรุ้งตั้งวัน หวัง
อะหยิ่งกันแน่” เสียงขุ่นบ่งบอกอารมณ์ ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะของเหมิงราม
แหว่มาก็ อองตองก็ยิ่งหน้าง้ำ

“แล้วเอ็งหันคุณรุ้งเธอชอบป้อเลี้ยงหรือเปลาล่ะ”

“หี...บ่อะแม่ คุณรุ้งจ่มเหมซำ มาหมั่นเกิน แต่มารยาทก็ต้องอู้ๆ หื้อ
สุภาพ...สุดท้าย”

อองตองลากเสียงอย่างเอือมระอา ทำให้ศรีออนปรายตามองลูกสาว
เพียงคนเดียว เพราะอองตองกำลังทำหน้าที่เป็นลูกไก่หวงแม่ไก่เสียแล้ว ถ้า
ไม่ปรัมกันให้เด็ดขาด มีหวังลูกไก่คงจะถลาไปจิกพญาเหยี่ยวเข้าสักวัน

“อย่างนั้นแล้วเอ็งจะเด็ดฮ้อนอะหยิ่ง คุณรุ้งเธอจัดกานได้อยู่แล้ว
บ่ต้องท้วงทรอก เป็นละอ่อนก็อยู่ส่วนละอ่อน อย่าไปยุ่งเรื่องคนใหญ่เขา”

“บ่ยุ่งได้จะไดอะแม่ คุณรุ้งนะเป็นเจ้านายของหนูนะ หนูต้องพ่อสิ
กอยพ่ออะแม่ หนูจะดูแลดอกไม้ของเขาบ่หื้อแมลงตัวไหนบินมาดมได้ทรอก
และถ้าป้อเลี้ยงก็ดจะเป้งร่างเป็นแมลง หนูก็จะจัดกานเอง”

“ไหน เอ็งจะจัดกานจะได ไหนว่ามาดี”

“หนูก็จะเอายามาฉีด ฉีดหื้อเฉาไปเลย แม่กอยพ่อหนูก็แล้วกัน”

ศรีออนสายตึ้งระเมื่อลูกสาวทำจะเป็นเอาமாக กิริยาหมายมั่นปั้นมือ

กับดวงดาววับของอองตองพุ่งตรงไปยังเมืองราม ไม่ต่างจากแม่ไก่ที่พร้อมจะจิกกินแมลงตัวผู้ที่หวังจะมาดอมดมดอกไม้แสนงามของบ้านสีรุ้ง ก่อนที่ศรีออนจะเปลี่ยนเป็นขำเมื่อสุดท้ายแล้วอองตองก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่กระพืดกระพืดไม่พอใจเมืองรามเท่านั้นเอง

๒

ที่นี่...บ้านสิริรุ่ง

พฤษภออกเดินทางจากจังหวัดตากมุ่งตรงสู่เชียงใหม่ด้วย ‘เจ้าไทเกอร์’ บิ๊กไบค์คู่ใจของเขา ไม่ว่าจะขึ้นเหนือล่องใต้ หรือแม้แต่ข้ามไปประเทศเพื่อนบ้านบ้างในบางครั้ง เขาก็จะมีเจ้าไทเกอร์เป็นเพื่อนเดินทางเสมอ แม้ว่าพ่อแม่และวาทีจะไม่เห็นด้วยที่เขาเลือกรถจักรยานยนต์ขนาดใหญ่นี้เป็นยานพาหนะ แต่เพราะเหตุผลเรื่องความคล่องตัวทุกคนก็เลยขัดไม่ได้ ขอเพียงให้เขาระมัดระวังเรื่องความปลอดภัยให้มากที่สุดเท่านั้น นั่นทำให้เขาต้องเตือนตัวเองอยู่เสมอ ออกเดินทางเมื่อไร ความปลอดภัยต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง

ตลอดเส้นทางลี้ยวลดคดเคี้ยวบวกกับผืนป่าสองข้างทางทำให้เขาอยากจะจอดรถเพื่อบันทึกภาพอยู่บ่อยครั้ง แต่เพราะนั่นอาจทำให้ถึงที่หมายไม่ทันตามกำหนด เขาก็ต้องขึงใจเอาไว้ เพราะอย่างนี้แหละเขาจึงไม่ชอบประเภทงาน ‘โจทย์’ งานที่ระบุไว้แล้วว่าเขาต้องไปที่ไหน หากวาทีตีไม่เย็นเย็นแกมบังคับว่าเขาต้องไปให้ได้ ก็คงต้องเป็นบุพเพสันนิวาสแล้วละที่นำพาให้เขาไปถึงสถานที่นั้นได้

เพราะจากข้อมูลที่ว่าทิตส่งให้ ร้านชาที่ว่านั้นไม่ใช่จะหากันได้ง่ายๆ ต้องเป็นคนที่ชื่นชอบและนิยมการดื่มชามากเป็นพิเศษ หรือไม่ก็ต้องฟลุคจริงๆ ที่ขับรถไปเจอได้ เพราะที่ตั้งของร้านอยู่ในไร่ลิ้นจี่ ต้องขับรถลัดเลาะเข้าไปตามหมู่บ้าน และต้องสังเกตป้ายบอกทางให้ดี จะหวังพึ่งพาระบบนำทางบนโทรศัพท์มือถือก็ไม่ได้ เพราะในป่าในเขาบางช่วงสัญญาณการสื่อสารก็อาจไม่มี

พฤษัชใช้เวลาเดินทางร่วมสี่ชั่วโมงจึงมาถึงตัวเมืองเชียงใหม่ นาฬิกาบอกเวลาใกล้เที่ยง เขาจึงแวะกินข้าวและซื้อหาสิ่งของที่จำเป็นเพิ่มเติม และถนนนิมมานเหมินท์ก็คือจุดหมาย เมื่อกินข้าวและแวะซื้อของจากร้านสะดวกซื้อเรียบร้อยแล้ว การเดินทางมุ่งตรงสู่เป้าหมายก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

เจ้าไทเกอร์วิ่งตรงจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปตามถนนสายเชียงใหม่-สันกำแพง เส้นทางลัดเลี้ยวเต็มไปด้วยบรรยากาศสองข้างทางที่งดงามทำให้พฤษัชไม่แปลกใจเลยว่า ระยะทางแค่ห้าสิบกิโลเมตรจากเชียงใหม่ไปแม่กำแพง ทำไมในระบบค้นหาเส้นทางถึงได้คำนวณว่าต้องใช้ระยะเวลาเดินทางถึงชั่วโมงกว่า เพราะไหนจะต้องขึ้นรถอย่างระมัดระวังเพราะมีโค้งมากมาย โค้งแล้วโค้งอีกจนนับไม่ถ้วน ไหนจิตใจจะวอกแวก คิดจะจอดพักรถเพื่อบันทึกภาพอยู่ตลอด เพราะทิวทัศน์โดยรอบน่าประทับใจจริงๆ โดยเฉพาะเมื่อมาถึงหมู่บ้านแม่กำแพง นั่นแหละยิ่งทำให้จิตใจของเขาไขว้ไขว

แม่กำแพงเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ที่แทรกตัวอยู่ในหุบเขา แต่กลับทำให้หัวใจนักเดินทางอย่างพฤษัชพองโต เพราะเส้นทางภายในหมู่บ้านที่ไม่กว้างนัก บวกกับการขับขี้อย่างช้าๆ ทำให้แม้เขาจะมองเห็นความงดงามเพียงเปลือกนอก แต่ก็คาดหมายได้ถึงภายในว่าต้องงดงามมากกว่านี้แน่ สุดท้ายพฤษัชก็อดใจไว้ไม่ไหว ต้องจอดรถชิดข้างทางและบันทึกภาพประทับใจสักหน่อย

ภาพผ่านเลนส์กล้องฉายให้เห็นบ้านไม้หลากหลายหลังที่ยังคงความเก่าแก่และมีความขลังของวันวานเจือปนอยู่ โดยจะเห็นได้จากตะไคร่น้ำที่

จับตัวเป็นบางจุด บางหลังมีการปรับปรุงให้กลายเป็นโฮมสเตย์เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และหลายหลังเป็นร้านอาหาร ร้านกาแฟแบบชิลลิล

แต่เสน่ห์ที่เขาคิดว่าน่าสนใจมากที่สุดก็คือ ร้านขายของชำ ร้านอาหารตามสั่ง และร้านกาแฟแบบดั้งเดิม ที่คงให้บริการคนในชุมชนมาช้านาน เพราะนั่นทำให้มองเห็นชีวิตความเป็นอยู่ของผู้อยู่อาศัยจากด้านในตัวบ้าน บ้านใหม่มีเด็กเล็กก็จะมีเปลผ้าขาวม้าผูกโยงกับเสาบ้าน บ้านใดใช้ชีวิตประจำวันอยู่เพียงห้องเดียว ก็จะมองเห็นที่นอนหมอนมุ้งพับเก็บอย่างเป็นระเบียบอยู่ในมุมห้อง แต่ไม่ว่าจะเป็นบ้านแบบเก่าหรือปรับปรุงให้ร่วมสมัย สิ่งที่แม่กำปองมีเสน่ห์จับใจก็คือ ความคลาสสิกจากธรรมชาติที่ไม่มีจิตรกรคนใดจะสร้างสรรค์ขึ้นมาได้

พฤษัยยิ้มมุมปาก สีหน้าฉายชัดถึงความเสียดาย เพราะแม่จะติดใจจนอยากอยู่ต่อแต่ก็ต้องตัดใจ อุปกรณ์ถ่ายภาพถูกเก็บใส่เป้สะพายด้านหลัง เพราะเป้าหมายที่ต้องไปยังไม่ถึง แต่เขาก็ทรมานใจไว้แล้ว เมื่อภารกิจจากร้านชาลีนี่สุด ทริปต่อไปของเขาก็คือ ‘แม่กำปอง’ เน้นนอน

เจ้าไทเกอร์พาพฤษัยลัดเลาะไปตามเส้นทางจากแผนที่ที่บันทึกภาพใส่โทรศัพท์มือถือเอาไว้ จุดหมายที่ห่างจากแม่กำปองไม่กี่กิโลเมตร แต่ยิงชี้ตรงเข้าไป เขากลับยิ่งรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังมุ่งหน้าสู่ไรลีนี่ เพราะไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็มีแต่ลีนี่ ลีนี่ และลีนี่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

‘สองข้างทางจะเป็นไรลีนี่ เอ็งคอยมองป้ายบอกทางไว้ก็พอ’

วาติตบอกไว้แบบนั้น แต่เขาก็ไม่คิดว่าจะมีไรหนานี่ขนาดนี้ ที่คิดไว้ก็คือ น่าจะมีบ้านคนอยู่ประปรายให้พ้อถามทางได้บ้าง แต่ที่ผ่านมานี้ยังไม่เจอบ้านสักหลัง แถมเส้นทางคดเคี้ยวก็ดูราวกับจะพาเขาเข้าสู่หุบเขาที่ไม่ค่อยมีคนสัญจรสักเท่าไร เพราะสังเกตจากไม้คลุมดินสองข้างทางที่ล้ำเข้ามาในเขตถนน นั้นแสดงว่านี่ไม่ใช่เส้นทางหลักสำหรับคนหมู่มาก และตั้งแต่ออกจากหมู่บ้านก็ยังไม่มียานยนต์ไหนเลยที่ขับสวนทางหรือขับตามเจ้าไทเกอร์มา ระหว่างคิดพฤษัยก็มองเห็นป้ายบอกทางอยู่ริมถนนทางด้านซ้าย

มือ

“เฮ้อ...จะได้เรื่องใหม่เนียไอ้ทิต ป้ายเล็กกระจิวหิวแบบนี้ เขาคงอยากให้มีพรโมตหอรกนะ จะเสียเที่ยวหรือเปล่านั้นไม่รู้ ไม่น่าเชื่อเอ็งเลย... เสียเวลาจริงๆ”

พฤษ์ถอนหายใจพลางบ่นเมื่อต้องจอดรถและเดินเข้าไปอ่านป้ายบอกทางใกล้ๆ ที่ป้ายระบุไว้ว่าให้เลี้ยวซ้ายไปอีกสองกิโลเมตรจะถึงร้านชา เป้าหมาย แต่เพราะป้ายพลาสติกสีขาวมีขนาดเล็กมาก ทั้งยังดูเหมือนว่าเจ้าของร้านไม่ได้ใส่ใจที่จะทำให้ดีหรือเด่นชัด เขาจึงไม่แน่ใจว่าร้านชาที่ว่านี้ จะมีความน่าสนใจมากพอที่จะบันทึกไว้ในทริปหนึ่งของการท่องเที่ยวหรือเปล่า เพราะหากไม่ดีจริง เขาก็คงยึดยึดให้หนักอ่านไม่ได้ แต่มาถึงแล้วก็ต้องไปลองดูสถานที่จริงสักครั้ง

กล้องถูกหยิบออกมาเพื่อบันทึกภาพป้ายบอกทางเอาไว้ เพราะนี่คืออีกหนึ่งองค์ประกอบสำหรับการท่องเที่ยว หากไม่มีป้ายบอกทางคงไปไม่ถูกแน่ แต่ป้ายที่เห็นนี้เขาก็ยังไม่แน่ใจว่าใครจะไปถูก

เมื่อเก็บภาพเสร็จ เจ้าไทเกอร์ก็พาพฤษ์ลัดเลาะไปตามแนวต้นลิ้นจี่ที่ยังดูจะหนาที่บมากกว่าเดิม เพราะพื้นที่ที่เข้ามานั้นไม่ใช่ถนนสายหลักอีกแล้ว แต่เป็นเส้นทางมุ่งตรงสู่พื้นที่ทำการเกษตรของคนในพื้นที่

จวบจนคิดว่าใกล้สองกิโลเมตรแล้วก็ยังไม่เห็นร้านชาตามป้ายระบุหัวคิวเข้มๆ ของพฤษ์ที่ถูกบดบังไว้ด้วยหมวกกันน็อกขมวดแน่น แต่ก่อนจะสบถคำไม่พอใจออกมา สิ่งที่กระตุกสายตาและบังคับเจ้าไทเกอร์ให้ตรงไปก็ทำให้คำสบถนั้นเปลี่ยนเป็นคำอุทานอย่างไม่คาดฝัน

“นี่มันอะไรกันเนีย อันซีนสุดๆ ไอ้ทิตเอ๊ย สาบานว่าข้าจะไปจับเอ็งสามที” คำพูดอย่างตื่นเต้นส่งออกไปพร้อมกับเจ้าไทเกอร์ที่จอดสงบนิ่ง เพราะเจ้าของอดใจไม่ไหว ต้องลงไปสัมผัสกับสิ่งที่เห็นใกล้ๆ

พฤษ์รีบจอดรถ ถอดหมวกกันน็อก และหยิบกล้องคู่ใจอย่างรวดเร็ว เพราะเลือดลมที่ฉีดพล่านอยู่ในร่างกายของเขากำลังทวีเร่งเร้าให้รีบจนแทบ

ลึมหายใจ สิ่งที่เราเห็นนี่ไม่อาจเรียกได้ว่าสวยเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเรียกว่างดงามอย่างหาค่าเปรียบเปรยไม่ได้ต่างหาก

ดวงตาคมหวานขึ้นกว่าเดิมเมื่อมองเห็นภาพความงดงามโดยรอบ พฤษภขึ้นเดินไปจนสุดมุมหน้าผาที่มีระเบียงไม้ตักันเอาไว้กันคนตกลงไป จากมุมสูงคือจุดที่เขายืนอยู่ที่นี่ทำให้มองเห็นไรซาเขียวขจีที่ลดหลั่นกันเป็นชั้นบันไดลงไปสู่ด้านล่าง ไม่ต่างจากท้องทะเลสีเขียวที่ดูจะเคลื่อนไหวได้เมื่อกระทบกับแสงแดดยามบ่ายแก่ๆ ทั้งร่องทางเดินที่เกิดจากแนวชั้นบันไดโค้งไปตามเนินไหล่เขา ก่อให้เกิดภาพซ้อนรากับนั่นคือระลอกคลื่น ทั้งๆ ที่รู้ว่านั่นคือภาพลวงตาที่เกิดจากการหักเหของแสง แต่พฤษภก็อดใจไว้ไม่ได้อีกแล้ว

แชะ! แชะ!

เสียงกดชัตเตอร์รัวเร็วตามจังหวะหัวใจเต้นถี่ ก่อนที่พฤษภจะหันมององค์ประกอบอื่นของพื้นที่ เพราะ ณ ที่แห่งนี้ไม่ได้มีดีเพียงไรซางดงามด้านล่าง แต่ด้านขวามือที่เป็นรั้วไม้ขนานกับริมหน้าผาไปตลอดแนวจนถึงเนินสูงด้านบนนั้น มีเส้นทางที่เว้นพื้นที่ไว้ให้รถวิ่งขึ้นไปได้ และเขาจะต้องขึ้นไปบนนั้น

แม้จะมองไม่เห็นตัวอาคารที่บ่งบอกว่าเป็นสถานที่ที่เขาตั้งใจมาเยือน แต่สุดท้ายตาที่มองเห็นระเบียงไม้ยื่นออกมาจากแนวหน้าผานั้นก็ทำให้พฤษภยิ้มกว้าง พलगยกกล้องขึ้นเพื่อบันทึกอีกหนึ่งความประทับใจเอาไว้ และไมลิมที่จะมองผ่านเลนส์ไปยังป้ายไม้ขนาดย่อมที่ระบุว่ามีมาถึงแล้ว

‘ที่นี่...บ้านสี่รัฐ’

เสียงรถจักรยานยนต์ดังกระหึ่มทำให้ศรีออน อองตอง และพนักงานอีกสองคนที่กำลังให้บริการลูกค้าอยู่ชะงักมองที่มาของเสียงพร้อมๆ กัน ก่อนที่ศรีออนจะบอกให้อองตองดูแลลูกค้าทางนี้ ส่วนเธอจะไปต้อนรับลูกค้ารายใหม่เอง เพราะแม้วันนี้ลูกค้าหน้าร้านจะมีไม่มาก แต่ลูกค้า

ออนไลน์ก็มีเข้ามาไม่หยุด อองตองจึงต้องนั่งเฝ้าหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่ตลอด เพื่อจะได้ตอบข้อซักถามและรับออเดอร์จากลูกค้าได้ทันช่วงที่

จากนั้นศรีออนจึงเดินออกมาที่หน้าเรือนไม้ เพื่อรอให้เจ้าของรถจักรยานยนต์คันโตนำรถไปจอดให้เรียบร้อยเสียก่อน เมื่อคนขับหันมาเห็นเธอก็ส่งยิ้มต้อนรับอย่างยินดี คนขับที่ค้อมศีรษะให้เธอเพียงนิดยิ่งทำให้ศรีออนยิ้มกว้าง เพราะนี่คือความสุขของคนค้าขายที่ได้รับความรู้สึกดีๆ จากลูกค้าตอบกลับมา ตามที่พุทธธรรมบอกไว้จริงๆ

‘กฎข้อที่หนึ่งของบ้านสี่ห้องก็คือ เมื่อลูกค้าก้าวเข้ามาในบ้านของเรา เราต้องยิ้ม ยิ้มก่อนได้ใจ’

‘อะหยังเจ้าคุณรุ้ง ยิ้มก่อนได้ใจ’

ในยามนั้นเธอไม่เข้าใจที่พุทธธรรมพูด ‘ยิ้มก่อนได้ใจ’ หมายความว่าอะไร แต่เมื่อเจ้านายสาวสวยอธิบายเพิ่มเติม นั่นก็เรียกรอยยิ้มจากเธอได้ทันที และต้องรีบหัดยิ้มบ่อยๆ ไว้ให้ชิน

‘ยิ้มก่อนได้ใจก็คือ ได้หัวใจยังไงล่ะพี่ ใครๆ ก็ชอบคนยิ้มให้ก่อนทั้งนั้นแหละ พี่ศรีออนคิดดูสิ ถ้าลูกค้าเข้าร้านแล้วเราไม่ยิ้ม เราหน้าบึ้ง รอลูกค้าสั่งของอย่างเดียว เราจะไปได้หัวใจของใครล่ะ เพราะลูกค้าคงรู้สึกไม่ดีกับเราแน่ แต่ถ้าเรายิ้ม...แบบเนี่ย’ พุทธธรรมเว้นวรรคพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้อีกฝ่าย จากนั้นก็พูดต่อ ‘ก็เหมือนเราให้หัวใจของเราแก่ลูกค้าไปแล้ว หัวใจของคนทีมองก็จะพองโตว่าเรายินดีให้เขาเข้ามา ยินดีต้อนรับเขาและเรื่องดีๆ ก็จะตามมาเอง นั่นก็แปลว่าเราได้หัวใจของลูกค้าแล้ว’

‘อ้าว...แล้วถ้าเขาบื้อของล่ะเจ้า เขาบื้อยิ้มเก้อท่า’ นั่นคือคำถามของคนช่างสงสัยที่ชื่อว่าอองตอง ซึ่งศรีออนอยากจะทำเอื่อมมือไปเขกศีรษะลูกสาวนัก ที่ถามอะไรไม่เข้าท่า

‘แล้วอองตองว่าลูกค้าที่อุตสาห์ดั้นด้นขับรถมาหาเรา แล้วเราก็อยิ้มให้เขาก่อน เขาจะไม่ซื้อของเราหรอก จริงไหม แต่ถ้าลูกค้าไม่ซื้อ จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เราก็ตองดีใจนะ เพราะอย่างน้อยที่สุดลูกค้าก็ขึ้นมามาหาเรา’

นั่นแหละที่ว่าอองตองถามอะไรไม่เข้าท่า เพราะศรีออนไม่คิดว่าจะมีลูกค้าประเภทนั้นอยู่หรอก ระยะทางจากเชียงใหม่มาถึงบ้านสีรุ้งไม่ใช่ใกล้ๆ คงไม่มีใครตื่นตื่นขับรถมาถามราคาสินค้าแล้วกลับไปหรอกมัง อย่างน้อยก็ต้องขายได้ แต่นั่นก่อนที่ศรีออนจะเจอลูกค้ารายนี้

ลูกค้าที่ทำให้ศรีออนพยายามนับหนึ่งถึงสิบ และส่งรอยยิ้มที่คิดว่าหวานที่สุดไปให้ เพราะไม่ว่าจะเชื่อเชิญยังไงลูกค้าก็ 'ไม่ซื้อ'

“ขอผมเดินชมรอบๆ ก่อนนะครับ เอ่อ...ขอถ่ายภาพ”

ศรีออนยิ้มอีกครั้ง และยังพยายามที่จะยิ้มต่อ เมื่อลูกค้าสุดหล่อจนสาวๆ ในร้านทั้งลูกค้าและพนักงานหันมองเป็นตาเดียวกัน เขาซุกกล้องถ่ายภาพในมือก่อนจะเดินดุ่มๆ ไปเอาอะไรบางอย่างจากกระเป๋าห้อยข้างรถจักรยานยนต์ จากนั้นโลกทั้งใบก็อยู่ในมือเขาผู้เดียว

“อะหยิ่งคุณสุดหล่อเขาบ่เข้ามาละแม่”

เสียงเจ็ยแจ้วพร้อมดวงตาซุกซนของลูกค้าสาวที่มองตรงไปยังลูกค้าสุดหล่อ ทำให้ศรีออนหันไปหยิกหมับที่ต้นแขนของอองตองจนลูกสาวร้องโอดโอยว่าเจ็บ

“อูย...แม่อะ หนูเจ็บนะ หยิกหนูอะหยิ่ง”

“เจ็บ...อูย...เจ็บ...” ศรีออนเช่นเขี้ยวก่อนจะสะบัดหน้าพรีตออกไป เพราะเธอน่ะเจ็บใจที่ยิ้มทั้งหมดนั้นไม่ได้ใจของลูกค้ากลับคืนมา เห็นทีว่าฏข้อที่หนึ่งของพุทธธรรมคงจะใช้ไม่ได้ผล

“แม่...แม่จ๋า...” อองตองได้แต่ยืนทำหน้ามูยเพราะแม่ไม่ยอมหันมาตามคำเรียก และอาการของแม่ก็คือกำลังปรี๊ด แต่ว่าใครจะละ จะว่าใครจะเธอก็ไม่น่าใช่ เพราะเมื่อก็ยั้งดีๆ กันอยู่ หรือจะโกรธคุณลูกค้าสุดหล่อนั้นก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่

“หล่อขนาดนั้นไผจะเซดลง เซอร์มากอะ ได้ใจ”

อองตองได้แต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เพราะยืนอยู่ที่มุมนี้ทำให้แอบสำรวจลูกค้าสุดหล่อได้อย่างเต็มที่ แต่แล้วเสียงแม่ที่เรียกดังๆ ก็ทำให้เธอต้อง

خانรับแล้วรีบเข้าไปในร้านทันที

บ้านไม้สองชั้นหลังเก่าที่มองเห็นอยู่ตรงหน้านี้สะกดสายตาจนพฤษศ
อดที่จะมองสำรวจไปทั่วทุกรายละเอียดไม่ได้ ความรู้สึกเมื่อแรกเห็นใกล้
เคียงกับที่เคยเกิดขึ้นขณะขี่รถผ่านหมู่บ้านแม่กำปอง แต่ครั้งนี้รุนแรงกว่า
เพราะไม่ใช่เพียงผ่าน แต่เป็นเพราะเขาตั้งใจมาเยือน และแค่ได้สัมผัสกับ
บรรยากาศรอบด้านก็ทำให้เขาถึงกับ ‘หลงรัก’

อาจเพราะมีความชอบในเรื่องการอนุรักษ์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อมา
เจอสถานที่ที่เจ้าของบ้านรุ่นใหม่พยายามปรับปรุงให้วิถีชีวิตของคนรุ่นพ่อ
แม่สอดประสานไปกับปัจจุบันได้ เขาก็ยิ่งหลงเสน่ห์ความคิดเหล่านั้น

เริ่มตั้งแต่นำเจ้าโทเกอร์ไปจอดในมุมที่มีป้ายไม้ แค่นั้นก็ทำให้เขายิ้ม
เพราะรถยนต์หลายคันที่จอดอยู่ก่อนหน้าทำให้รู้ว่าไม่ใช่เขาเพียงคนเดียว
หรือที่มาเยือนบ้านสิริรุ่งในวันนี้ นั่นแสดงว่ามีคนดั้นด้นมาที่นี่จริง และ
รอยยิ้มที่ได้รับจากพนักงานก็เป็นอีกสิ่งที่น่าประทับใจ แต่คงไม่มีสิ่งใดเร้า
หัวใจเขามากไปกว่าการเก็บภาพที่แสนประทับใจในสถานที่นั้นอีกแล้ว

เรือนไม้ชั้นมองดูก็รู้ว่าเป็นบ้านเก่าที่ปลูกสร้างอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้
แต่ผ่านการปรับปรุงต่อเติมให้รองรับลูกค้าได้ โดยจะเห็นได้จากตะไคร่น้ำ
ที่จับตัวเป็นสีเขียวอ่อนอยู่ในจุดเดิมที่มีอยู่ และพื้นไม้เก่าแต่ดูสะอาดตาใน
จุดที่ต่อเติมเพิ่มเข้าไปใหม่ การผสมผสานระหว่างไม้เก่าดั้งเดิมกับไม้เก่าที่
นำมาเพิ่มใหม่ดูกลมกลืนน่ามองและน่าก้าวเข้าไปใกล้ เขาหลงเสน่ห์ความงาม
ในสิ่งที่มนุษย์สรรค์สร้างให้กลมกับธรรมชาติ

‘บ้านสิริรุ่ง’ ตัวอักษรสีขาวขนาดใหญ่ติดอยู่บนแผ่นไม้สีธรรมชาติที่
ต่อขึ้นเป็นฉากรูปบ้านขนาดใหญ่สมจริงจนคล้ายกับเลาะเอาฝาบ้านซีกหนึ่ง
ออกมาตั้งไว้

พฤษศยิ้มให้สิ่งที่เห็นเพราะงานเรียบง่ายทำให้เกิดมิติในความคิด
เช่นเขาในขณะนี้ เพราะยังไม่เห็นอะไรสักอย่างที่มันเป็นสิริรุ่งหรือเป็นสัญลักษณ์

รูปรุ้งกินน้ำ ก่อเกิดคำถามในใจว่าทำไมไม่มี หรือมีอยู่ตรงไหน เพราะบ้านไม่ได้เป็นสีรุ้ง และป้ายก็ไม่ได้เป็นสีรุ้งเช่นกัน หรือมันจะถูกแทนที่ด้วยสีอื่นของดอกไม้หลากสีที่ประดับอยู่โดยรอบรถสามล้อถีบแบบโบราณที่จัดไว้ด้านข้างสำหรับให้ลูกค้าขึ้นไปนั่งถ่ายภาพได้

และจากรถสามล้อถีบ พกฤษ์ก็เห็นว่าบ้านสีรุ้งไม่ได้สวยงามเพียงเป็นบ้านไม้เก่า ทว่าสิ่งของที่ใช้ตกแต่งด้านหน้าที่มองเห็นนี้ก็ล้วนแต่เป็นข้าวของเครื่องใช้ตามท้องถิ่นทั้งสิ้น

ครกตำข้าวที่นำมาประยุกต์เป็นอ่างล้างมือ โดยนำตัวครกประกบเข้ากับลำต้นของต้นลิ้นี่ขนาดใหญ่ซึ่งทำหน้าที่ให้ร่มเงา ที่ปากครกมีก้นน้อยสีเงินเกาะอยู่ เมื่อสังเกตจึงรู้ว่านั่นเป็นก้อกน้ำ และน้ำที่ถูกใช้แล้วจะไหลลงสู่ครกตำข้าวที่เจาะรูไว้ที่ก้น ผ่านไปยังท่อพลาสติกที่ประกบด้วยไม้ไผ่ทำเป็นแผ่นล้อมไว้อีกชั้น น้ำที่ใช้แล้วก็ไม่ได้ไปไหนเลย แต่ซึมสู่โคนของต้นลิ้นี่อีกทีนั่นเอง

ถัดจากครก พกฤษ์มองเส้นทางที่เขาเดินผ่านมา และพบว่าซุ้มดอกไม้หลากชนิดที่ประดับอยู่ด้านข้างของล้อรถถีบ ระเบียบทางเดิน จนถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ มีอะไรบางอย่างที่ไม่ใช่อุปกรณ์ตกแต่งสวนอย่างที่เขามองข้าม แต่กลับเป็นส้อมตักปลา และเครื่องมือเครื่องมือต่างๆ ที่อยู่ในครัวเรือนทั้งสิ้น ซึ่งหลายอย่างนั้นเขาก็คาดไม่ถึงว่าจะนำมาตกแต่งบ้านได้

เริ่มจากรางใส่ข้าวหมูที่กลับกลายเป็นราวใส่กระถางต้นไม้ใบย่อมกระดิ่งฝัดข้าวที่กลายเป็นสวนถาดแบบเขavn หีบคั้นน้ำอ้อยถูกนำมาวางกลางสวนดอกไม้กลายเป็นประติมากรรมชิ้นเยี่ยม ข้องใส่ปลากลายเป็นแจกันดอกไม้ อีจู้ตักปลาไหลกลายเป็นโครงป้ายบอกทาง หรือแม้แต่คันไถก็กลายเป็นส่วนประกอบของขาโต๊ะ และมีล้อเกวียนทำเป็นพนักพิง

พกฤษ์มองความสวยงามนั้นผ่านเลนส์กล้องพร้อมทั้งกดชัตเตอร์บันทึกความประทับใจไว้ และอดที่จะมองสำรวจด้วยตาเปล่าอีกครั้งไม่ได้ เพราะยังมีเครื่องมือใช้อีกหลายอย่างที่นำมาตกแต่งตัวบ้าน แต่เขาก็ไม่รู้ว่า

เรียกแต่ละชนิดว่าอะไร รู้แต่ว่าโคมไฟรูปร่างแปลกตา หรือกระถางไม้ดอกไม้ประดับที่มองเห็นอยู่นี้ ไม่ใช่สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นใหม่แน่ และเขาจะหาผู้รู้มาตอบ แต่ตอนนี้ต้องเก็บภาพเหล่านี้ก่อน

เสียงกดชัตเตอร์ที่เยี่ยมไปด้วยความสุขจึงดังอย่างต่อเนื่อง พฤษัยยิ้มให้ทุกสิ่งที่เห็น ยิ้มให้กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่โชยมา ยิ้มให้บรรยากาศเย็นสบายรอบกาย ยิ้มให้ร้านที่ตกแต่งอย่างสวยงาม ยิ้มให้...เขานึกไม่ออก รู้แต่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามองเห็นนี้เรียกรอยยิ้มได้จริงๆ จนคิดว่าระยะเวลาสองวันที่กำหนดเอาไว้คงไม่เพียงพอที่จะเก็บทั้งภาพและความประทับใจได้พอ

พฤษัยยังเดินชมไปตามเส้นทางที่ถูกระเบียงไม้จำกัดพื้นที่เพื่อความปลอดภัย เพราะอยากสำรวจดูด้านนอกให้ทั่วก่อนที่จะเข้าไปสำรวจด้านใน ซึ่งนั่นคงต้องขออนุญาตเจ้าของสถานที่แห่งนี้บันทึกภาพให้เป็นเรื่องเป็นราว เพราะดูแล้วที่แห่งนี้ยังมีสิ่งที่น่าสนใจหลายอย่าง อยู่ที่มุมมาก ดังที่ป้ายบอกทางบ่งบอกว่าไม่ได้มีเพียงแค่จุดบริการลูกค้าตรงส่วนนี้ แต่ที่นั่นมีกิจกรรมให้ลูกค้าทำหลากหลาย รวมทั้งยังมีโฮมสเตย์อีกด้วย ตรงนี้แหละที่เขานึกจุนจวนาทิตที่วุ่นวายหาที่พักให้เขา ทั้งๆ ที่บ้านสิริรุ่งก็มีไว้บริการอยู่แล้ว

โซนที่เป็นระเบียงไม้ยื่นออกจากแนวหน้าผาซึ่งจะมองเห็นทิวทัศน์ชามากมาย ถือว่าเป็นจุดชมวิวของบ้านสิริรุ่งที่คาดว่าจะดีที่สุดในที่สุด เพราะเขาเห็นลูกค้าทั้งคนไทยและต่างชาติยืนชมวิวและถ่ายภาพ ณ จุดนั้น แต่ก็มีลูกค้าอีกหลายกลุ่มที่นั่งจิบชาและกินขนมจำพวกเบเกอรี่อยู่ในโซนของสวนที่ลดหลั่นลงไปตามแนวของไหล่เขา

สิ่งที่เห็นยิ่งแรงเร้าให้เขาเดินเข้าไปใกล้ เพราะบ้านสิริรุ่งเต็มไปด้วยสิ่งที่น่าค้นหาจริงๆ แต่บ้านไม้เก่าที่ตกแต่งเป็นหน้าร้านอยู่ด้านนอก แค่นั้นก็ทำให้เขาหลงรักบ้านสิริรุ่งจนหมดใจ แต่เมื่อเข้ามาใกล้ขีด เขากลับเห็นสิ่งที่เจ้าของบ้านเล่นกลเอาไว้ นั่นคือทุกพื้นที่ถูกจัดสรรไว้ให้กลมกลืนไปกับธรรมชาติ อย่างเช่นระเบียงไม้ที่ขนานกับหน้าผากที่ต่อเติมเป็นทางเดินกันตก

ลดหลั่นไปตามแนวของสวนสวยที่ซุกซ่อนอยู่ด้านหลังของเรือนไม้

การจะลงไปสู่พื้นที่ของสวน หากเป็นตามรีสอร์ทหรือโฮมสเตย์อื่นๆที่เขาเคยพบเห็นมา ทางเจ้าของน่าจะสร้างทางเดินเชื่อมต่อกับระเบียงไม้ที่เป็นจุดชมวิวนี้นี้ เพื่อให้ลูกค้าเดินไปสู่สวนสวยได้อย่างสะดวก ทว่าบ้านสีรุ้งกลับไม่ทำอย่างนั้น เพราะที่เขาเห็นอยู่นี้มีสองเส้นทาง

เส้นทางที่หนึ่งคือเดินไปตามตอไม้ที่ลดหลั่นกันเป็นขั้นบันได และเส้นทางที่สองที่ไม่ว่าใครจะคิดว่าใครจะทำนั่นก็คือกระดานลื่นโค้งลงไปด้านล่างเจ้าของพื้นที่ต้องการสอดแทรกอารมณ์ขันหรือหวนหาวันวานจากอดีตกันแน่ เขาก็ไม่อาจคาดเดาได้ แต่แค้นมองเห็นก็ทำให้เขานึกอยากจะสไลด์ตัวลงไปเหมือนกัน เพราะอยากสนุกและอยากลงไปด้านล่างโดยเร็ว ที่มองเห็นได้จากตรงนี้ สุดแนวของสวนสวยที่มีแต่ของพื้นบ้านตกแต่งไปตลอดทางเดินนั้น มีลูกค้ำกลุ่มหนึ่งกำลังยืนบ้าง นั่งบ้าง มุงดูอะไรกันอยู่ อะไรบางอย่างที่สะกดทุกสายตาให้จ้องมอง เขาต้องรู้ให้ได้

พฤษภรณ์ลงมายืนอยู่ในพื้นที่ของสวนสวย แต่ไม่ได้ลงมาตามกระดานลื่นอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ เขาเลือกเดินลงมาตามตอไม้ เพราะมีสายตาของสาว ๆ หลายคนที่มีมุงดูอยู่ แม้จะไม่ใส่ใจสายตาคอนมวง แต่คงไม่ดีแน่หากเขาจะพลาดตั้งแต่ครั้งแรกที่มาถึง

พฤษภรณ์เดินตรงไปสู่จุดที่ลูกค้ำมุงดู ยืนเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นหอมจางๆ ก็ยิ่งชัดเจน คงเป็นกลิ่นของชา เพราะข้อมูลที่ว่าทิดให้มาก็คือที่นี่ผลิตชาดอกไม้ด้วยกรรมวิธีออร์แกนิก แต่ว่าเป็นชาดอกอะไรละ กลิ่นถึงได้หอมและแตกต่างจากกลิ่นชาเขียวหรือชาจีนตามร้านกาแฟอย่างที่เขารับรู้มา จะว่าไปแล้วตั้งแต่ก้าวเข้าสู่พื้นที่ของบ้านสีรุ้งก็มีกลิ่นหอมอ่อนๆ อยู่รอบตัวของเขา

กลิ่นหอมจางๆ คล้ายสมุนไพร และมีบางช่วงที่คล้ายนมเนย ซึ่งนั่นคงเป็นกลิ่นของขนมหลากหลายอย่างที่พนักงานกำลังอบอยู่ในเตา

พฤษภรณ์เดินมาหยุดอยู่ในจุดที่ลูกค้ำมุงดู แต่ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะก้าว

เข้าไปดูได้เพราะเกรงจะเสียมารยาท จากที่เห็นลูกค้าแต่ละคนสนใจสิ่งๆที่ใครบางคนกลางวงล้อมนั้นกำลังสาธิต และคนคนนั้นก็เป็นผู้หญิง เพราะจุดที่เขายืนอยู่นี้เมื่อมองผ่านช่องว่างของลูกค้าเข้าไป สิ่งที่เขามองเห็นก็คือผ้าชิ้น

แม้เขาจะไม่มีความรู้เรื่องผ้าชิ้นมากเท่าไร แต่ก็พอรู้ว่าผู้หญิงที่อยู่กลางวงล้อมนั้นนั่งขึ้นผ้าฝ้ายต่อตีนจกตามแบบศิลปะทางเหนือ เธอไม่ได้สวมรองเท้า อาจเพราะพื้นที่โดยรอบที่เธอนั่งอยู่นั้นเป็นพื้นไม้ที่ต่อยกสูงและไม่รู้ว่าอะไรดีใจ หรือการรอคอยบังคับให้เขาทำอะไรที่ไม่คาดคิด เพราะกลิ้งลูกประทับไว้ไหนตำแหน่งที่ควร ก่อนที่ตาจะมองตรงผ่านช่องทางที่จะนำพาภาพเคลื่อนไหวตรงหน้าให้หยุดนิ่ง และนิ้วมือก็เป็นสื่อให้เขาจดจำสิ่งนั้นไว้

ชะะ!

เสียงกดชัตเตอร์ที่ได้ยินแว่วมาทำให้ฝ่ามือที่กำลังซ่อนดอกไม้จากอ่างแก้วขึ้นวางบนกระดั่งไม้ไผ่ชะงัก หัวคิ้วเรียวยาวขมวดเพียงนิดด้วยความแปลกใจ เมื่อหนึ่งในข้อต่อกลางระหว่างเธอกับลูกค้านั้นคือห้ามถ่ายภาพ ไม้ไผ่ที่วางขึ้นตอนการทำเพราะนั่นคือสิ่งที่เปิดเผยอยู่แล้ว แต่เพราะเธอต้องการความเป็นส่วนตัว จึงไม่ยอมให้ภาพของเธอหลุดไปสู่โลกภายนอก เพราะนั่นคือสิ่งที่ห้ามไม่ได้ เมื่อระบบไซเบอร์เนติกส์กว้างไกลแคบลงนิ้วสัมผัส เธอก็ไม่สามารถไปห้ามโลกทั้งใบได้อีก แต่เพราะรู้ว่ามีคนอื่นๆ ที่รอคอยอยู่ เหตุธรรมจึงต้องสลัดไล่ความขุ่นใจและยืมให้หนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่กำลังรอดูวิธีการทำชาดอกไม้ของเธอต่อ

“ค่อยๆ ล้างแล้วเอาขึ้นมาวางบนกระดั่งแบบนี้ละคะ ต้องทำอย่างเบามือที่สุด เดี่ยวเขาจะซ้าคะ พอเขาสะเด็ดน้ำ เราก็ค่อยเอามาเด็ดเฉพาะกลีบดอก” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานกับหญิงสาวรุ่นพี่ที่ดูจะสนใจกรรมวิธีการทำชาดอกไม้ของเธอเป็นพิเศษ

“ไม่ต้องล้างน้ำไม่ได้หรอกคะน้องจู้จี้ กลีบดอกไม้ก็ซ้าหมดพอดี ถ้าเป็น

ดอกไม้ที่ปลูกเอง พี่เน็จะคะว่าไม่ได้จิตยาฆ่าแมลง ลดไปหนึ่งชั้นตอน กลีบดอกก็จะได้ไม่ชุ่มมากด้วย”

เหตุการณ์ยืมให้ลูกค้าอีกครั้งก่อนจะตอบคำถาม “ดอกไม้ของรุ้งก็ไม่ได้จิตยาคะพี่ แต่รุ้งก็ต้องล้างนะคะ เอาฝู่นละอองออกสักหน่อย เพื่อมีพวกเกสรดอกไม้อื่นๆ หรืออะไรที่ทำให้เราแพ้หรือคันได้นะคะ น้ำจะได้ช่วยชะล้างออกไปก่อน”

“อืม...ก็ใช้เนอะ พี่ก็ลืมนึกไป เชิญน้องรุ้งอธิบายต่อเลยคะ”

“ขอบคุณคะพี่ นี่คือที่รุ้งเตรียมไว้แล้วนะคะ” เธอเอี้ยวตัวไปหยิบตะกร้าที่มีดอกกุหลาบบรรจุไว้จนเต็ม

“สมมุติว่าดอกไม้เขาสะเด็ดน้ำเรียบร้อยแล้ว ชั้นตอนต่อไปเราก็เอาเขามาเด็ดเฉพาะกลีบแบบนี้คะ”

เหตุการณ์สาธิตวิธีเด็ดกลีบกุหลาบ โดยการคว่ำดอกลงและใช้อุ้งมือประคองดอกเอาไว้ จากนั้นก็บิดโคนดอกเบาๆ และกลีบดอกทั้งหมดก็อยู่ในอุ้งมือ ส่วนโคนดอกที่มีเกสรติดอยู่ก็ถูกแยกออกโดยง่าย ทุกชั้นตอนดูนุ่มนวล อ่อนโยน และรวดเร็วมาก

“ขออีกครั้งได้ไหมคะน้องรุ้ง พี่ดูไม่ทันนะคะ เอาแบบช้าๆ” ลูกค้ารุ่นพี่ฐู้นี้ชี้ว่าขออีกครั้งจริงๆ

“อีกหลายๆ ครั้งก็ได้คะพี่ หหมดตะกร้านี้ก็ได้อะคะ”

เหตุการณ์ยืมผลงวางกลีบกุหลาบลงบนกระดิ่งไม้ไผ่ที่วางอยู่ด้านข้าง ก่อนจะหยิบดอกกุหลาบสีชมพูจากในตะกร้าขึ้นมาไว้ในมือ และครั้งนี้พิเศษคือเธอหยิบขึ้นมาอีกดอกแล้วยื่นให้ลูกค้าด้วย

“ลองทำไปพร้อมๆ กับรุ้งนะคะ รุ้งจะทำช้าๆ”

ลูกค้ารุ่นพี่รับดอกไม้ในมือของเหตุการณ์ไป อมยิ้มพยักหน้าและตั้งท่าจะทำตาม เหตุการณ์เองก็มองดูลูกค้ารายอื่นและสอบถามว่าต้องการทดลองทำไปพร้อมๆ กันหรือไม่

“ท่านไหนอยากลองบิดดอกไม้ไปพร้อมๆ กับรุ้งบ้างคะ หยิบดอกไม้

“ได้เลยค่ะ” เธอยิ้มเพราะลูกค้าหลายคนหยิบดอกไม้ชิ้นมาถือ เมื่อเห็นว่าพร้อมแล้วเหตุการณ์ก็เริ่มสอนต่อ

“ทำแบบนี้ละคะ เอาดอกของเขามาไว้ในอุ้งมือของเราแบบนี้ ค่อยๆ ห่อเขาค่ะ ทำให้เขาที่ที่สุด อีกมือก็จับที่โคนดอกแล้วค่อยๆ บิดแบบนี้ละ ค่อยๆ นะคะ บิด นั่นแหละค่ะ ถูกแล้ว” เหตุการณ์ยิ้ม เมื่อเห็นว่าลูกค้าทำตามได้เป็นอย่างดี เธอจึงสอนขั้นตอนต่อไป

“จากนั้นก็ค่อยๆ แยกโคนออก ดึงออกได้เลยค่ะพี่ ใช้ค่ะ ถูกแล้ว แล้วเอากลับดอกไม้ใส่ไว้ในกระตังนี่นะคะ เอาโคนกับเกสรทิ้ง”

เสียงเจื้อยแจ้วของหญิงสาวที่ตั้งออกมาจากวงล้อมส่งผลให้พฤษย์ยิ้มกว้าง เพราะเสียงนั้นสะกดร่างกายของเขาคือให้หยุดนิ่ง คราแรกนั้นเขาคิดว่าจะเดินอ้อมไปอีกทางเพื่อจะได้มองเห็นให้ชัดเจนว่าผู้หญิงที่อยู่ในวงล้อมนั้นกำลังทำอะไรอยู่ หรือไม่ก็จะเดินไปดูอะไรรอบๆ แถวนี้อ่อน แล้วจะกลับมาเมื่อคนชลาง

แต่เสียงและคำอธิบายของเธอกลับทำให้เขาต้องหยุดนิ่ง เพื่อจะได้ฟังอะไรดีๆ อย่างที่ลูกค้าคนอื่นกำลังตั้งใจฟัง เธอกำลังสาธิตวิธีทำอะไรกับดอกไม้ ซึ่งเขาเดาว่าคงเป็นหนึ่งในขั้นตอนการทำชาดอกไม้ ส่วนดอกอะไรนั้น แม้ไม่เห็นแต่เขาก็เดาว่าเป็นกุหลาบ เพราะ ณ จุดที่ยืนอยู่นี้ได้กลิ่นกุหลาบจางๆ และก็เป็นจริงตามนั้น

“จากนั้นเราก็เอากลับดอกไม้ที่เด็ดเรียบร้อยแล้วมาเรียงไว้แบบนี้ละคะ เกลี่ยบางๆ ให้สม่ำเสมอ เขาจะได้แห้งสนิทพร้อมๆ กันนะค่ะ” เหตุการณ์ยิ้ม ค่อยๆ ใช้นิ้วมือเกลี่ยกลับกุหลาบในกระตังให้มีความหนาเท่าๆ กันทั่วพื้นที่

“ตากแดดแล้วกลิ่นหอมของกุหลาบจะไม่หายไปหรอกคะ ของแห้งที่ว่าไม่น่าจะมีกลิ่นได้เลยนะค่ะ น้องรุ้งมีวิธีเก็บรักษาแบบไหนที่คงกลิ่นไว้หรือเปล่า พี่กลัวว่าถ้าทำเองที่บ้าน กลิ่นจะไม่มีนะลิคะ” ลูกค้ารุ่นพี่ข้างสงสัยยังคงถามต่อ

“ต้องรักษากลิ่นของเขาทุกขั้นตอนเลยค่ะพี่ ตั้งแต่ล้าง เด็ด จนถึง

ตาก ขึ้นตอนการตากอาจเรียกตากก็ได้ นะคะ แต่รุ่งเรียกว่าผึ่งนะคะ เพราะว่า รุ่งจะวางไว้ในสวนนี่แหละ ให้พอมันแดดรำไร ผึ่งไว้จนกว่าเขาจะแห้งสนิท จะไม่นำไปตากแดดจัดๆ เด็ดขาดค่ะ เพราะนั่นคือการทำลายกลิ่นของเขาเลย ถ้าแดดแรงจะทำให้ น้ำมันหอมระเหยที่อยู่ในกลีบดอกหายไปหมด นะคะ กลีบดอกไม้ก็จะนำมาทำชาไม่ได้อีก เพราะไม่มีกลิ่น สีไม่สวย และก็กรอบเกินไปด้วยค่ะ”

“อ้อ... พี่เข้าใจแล้ว ถึงว่าของน้องรุ่งขนาดกลีบแห้งแล้วแต่ก็ยังเป็น สีชมพูอยู่ แค่นี้พี่ก็ให้แห้งนี่เอง นี่ถ้าพี่ไม่รู้คงตากแดดเดียวจบกันเลย ประมาณปลาช่อนแดดเดียว”

ลูกค้าสูงวัยหัวเราะ พาให้ลูกค้าคนอื่นๆ หัวเราะตามไปด้วย แม่แต่ หลุพรรณยังต้องกลั้นน้ำเพื่อจะได้อธิบายขั้นตอนต่อไปให้เสร็จ

“ถูกแล้วค่ะพี่ แต่ที่รุ่งสอนนี่คือให้พี่ๆ ไปทำเองที่บ้านได้นะคะ สำหรับ ทำไว้ดื่มในครอบครัวหรือเป็นของฝาก แต่ถ้าทำปริมาณมากก็เอาเข้าเตาอบ ได้ค่ะ อบที่ความร้อนประมาณสี่สิบห้าถึงห้าสิบองศาเซลเซียส แค่นี้สิบนาที ก็น่าจะพอ แต่คงต้องทดลองทำทีละน้อยก่อนนะคะ เพราะดอกไม้บางอย่างแห้งเร็วช้าต่างกันนะคะ”

“อ้อ พี่คงไม่อาจหาญทำเยอะหรือก่ะ แค่นี้ทำให้แจกเพื่อนก็ไม่รู้จะ ไหวหรือเปล่า ขึ้นตอนเยอะมาก เห็นที่พี่ต้องสั่งน้องรุ่งต่อไป”

หลุพรรณยิ้มให้ลูกค้าช่างพูด ก่อนจะอธิบายต่อ

“อีกขั้นตอนนะคะ พอเราผึ่งแห้งแล้ว เราก็ต้องเก็บบรรจุให้กลิ่นหอม คงอยู่ค่ะ การเก็บรักษากลีบดอกไม้ที่แห้งสนิทแล้ว เราต้องเก็บไว้ในโหลสุญญากาศเพื่อไม่ให้อากาศเข้า ห้ามถูกแสง ห้ามถูกความร้อนหรือความชื้น แค่นี้กระบวนการจัดทำชาก็จะเสร็จสมบูรณ์แล้วค่ะ”

“อืม... ก็ไม่ยากเท่าไรหรอก เพียงแต่ต้องใส่ใจในรายละเอียดยิบๆ ย่อยๆ”

“ใช่ค่ะพี่ แค่นี้ใส่ใจในทุกรายละเอียด แต่วิธีนี้ใช้ทำชาดอกไม้หรือใบไม้

สมุนไพรมันได้ทุกอย่างนะคะ ถ้าหาง่ายหน่อยตามภาคกลางก็น่าจะเป็นใบเตย และตะไคร้ นะคะ ใช้วิธีการเดียวกันได้เลย แต่หากเป็นพืชที่ใช้ใบหรือลำต้น ก็ต้องเพิ่มขึ้นตอนเรื่องการทำความสะอาดให้ดีนะคะ ใบเตยก็ตัดมาล้างเป็น ใบๆ ไป ส่วนตะไคร้ก็ต้องลอกเอาใบแก่ออกก่อนเหมือนตอนที่เราจะเอาไป ทำกับข้าว นะคะ”

“อืม...บ้านพี่มีใบเตยเยอะ เตียวพี่จะเอาความรู้ที่น้องรุ่งสอนให้ในวันนี้ไปทดลองทำดูนะคะ แต่ถ้าไม่เข้าใจพี่รบกวนโทร. มาสอบถามได้ไหม”

“ยินดีค่ะพี่ หรือจะฝากข้อความไว้ในเฟส หรือส่งอีเมลมาตาม นามบัตรก็ได้นะคะ รุ่งจะตอบกลับไปให้”

เหตุการณ์พูดพลางหันไปหยิบขวดโหลแก้วที่วางเรียงรายอยู่ในตะกร้า ด้านข้างของตัวเอง ก่อนจะส่งขวดโหลขนาดเล็กที่มีฝาสุญญากาศปิดอยู่ให้ ลูกค้าสาวรุ่นพี่และส่งให้ลูกค้าคนอื่นๆ ด้วย ด้านในบรรจุชากลีบดอกไม้ ชนิดต่างๆ โดยจะมีชื่อของชานั้นๆ ปิดไว้ที่ข้างขวด ส่วนบนฝาสุญญากาศ ระบุไว้ว่าเป็น ‘ของที่ระลึกจาก บ้านสีรุ้ง’

“อันนี้เป็นของที่ระลึกเล็กๆ น้อยๆ จากบ้านสีรุ้งค่ะ ลองนำไปชงดื่ม กัันนะคะ”

“ขอบคุณน้องรุ่งมากนะคะ พี่จะเก็บไว้เป็นที่ระลึกจริงๆ ค่ะ”

เหตุการณ์ยิ้มให้ลูกค้า เพราะหากเป็นเมื่อก่อนเธอก็คงจะเก็บไว้เป็นที่ ระลึกเช่นเดียวกัน แต่ตอนนี้เมื่อรู้กรรมวิธีทำชาด้วยตัวเอง สิ่งที่ควรเก็บไว้ เป็นที่ระลึกน่าจะเป็นขวดโหลมากกว่า

“เก็บแค่ขวดโหลก็พอค่ะพี่ ส่วนชาดอกไม้ รุ่งอยากให้ทุกท่านได้ลอง ชงดื่มกันจริงๆ อ้อ...รุ่งขอเพิ่มเติมเรื่องการหยิบชานอกจากโหลอีกหน่อย นะคะ เวลาที่เราจะเอาชานออกมาชง จะต้องใช้ช้อนที่แห้งสนิทกั้นมานะคะ ห้ามใช้นิ้วมือของเราหยิบโดยเด็ดขาดค่ะ เพราะความชื้นจากนิ้วมือของเรา อาจทำให้ชาขึ้นได้ ส่วนของรุ่งจะให้ปากคีบคีบออกมาแบบนี้ค่ะ”

เหตุการณ์สาธิตวิธีการคีบชาดอกไม้ออกมา ก่อนจะเอ่ยเชื้อเชิญลูกค้า

ที่ต้องการทดลองทำอย่างที่เธอทำไปเมื่อครูให้หนึ่งประจำที่ได้เลย เพราะเธอจะเดินตรวจดูที่ละกลุ่ม เพื่อให้แน่ใจว่าลูกค้าจะนำความรู้ที่เธอถ่ายทอดไปเมื่อสักครูไปทำเองได้จริงๆ และขั้นตอนนี้แหละที่จะอนุญาตให้ลูกค้าถ่ายภาพได้ แต่ภาพถ่ายเหล่านั้นต้องไม่มีภาพเธออยู่เช่นเดียวกัน

หฤหรรษ์มองตามลูกค้าแต่ละกลุ่มที่หันไปจับจองว่าใครจะนั่งตรงไหน เธอมองภาพนั้นด้วยความอ่อนโยน ริมฝีปากยิ้มยิ้มด้วยความสุข เพราะรู้ว่าสิ่งที่เธอทำนั้นสร้างความสุขให้แก่คนอื่นได้ ทว่ารอยยิ้มก็ต้องชะงักค้างเมื่อได้ยินเสียงหนึ่งมากระทบโสต

แฮะ! แฮะ!